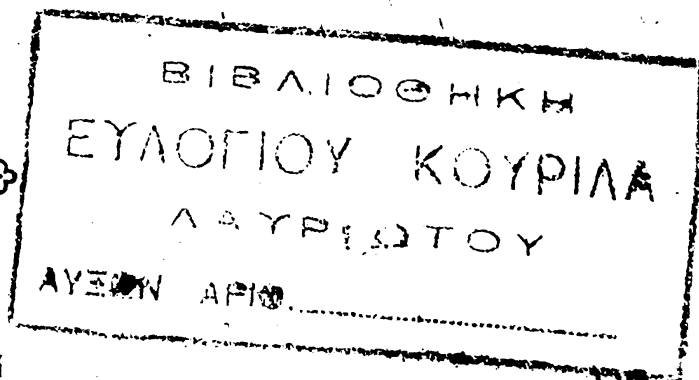
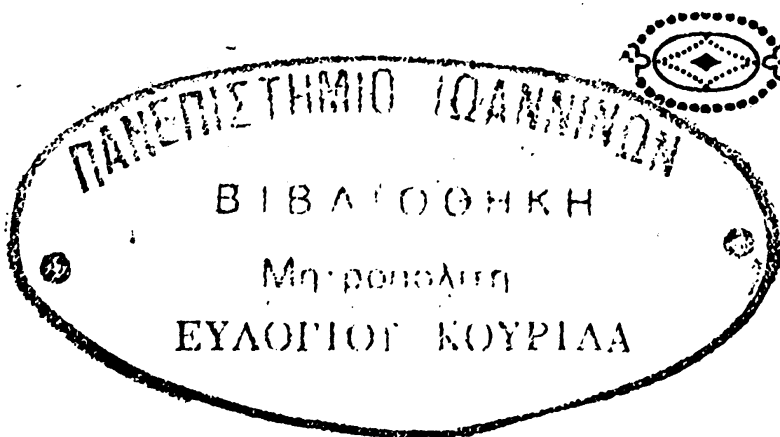

ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ — ΕΥΘΥΝΑΙ & ΠΡΟΝΟΜΙΑ
ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΡΙΜΗΝΙΑ, 1939

Ἐκδίδεται ὑπὸ τῶν Διαμαρτυρομένων Ἀδβεντιστῶν
τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΔΒΕΝΤ"
ΟΔΟΣ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗ 14
ΑΘΗΝΑΙ

BK

481

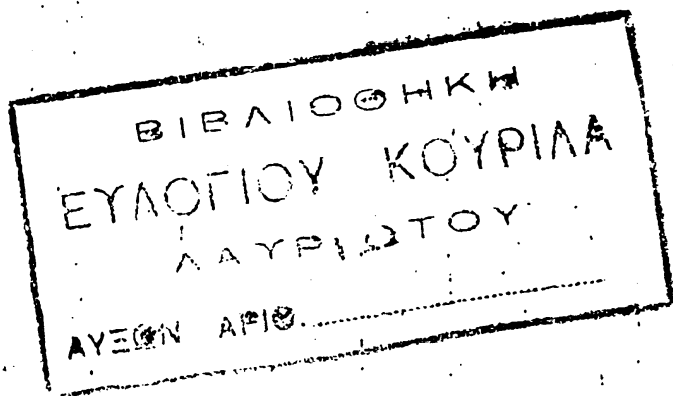
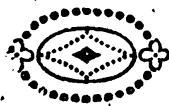

Αριθ. ερω. 131732

ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ — ΕΥΘΥΝΑΙ & ΠΡΟΝΟΜΙΑ
ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΡΙΜΗΝΙΑ, 1939

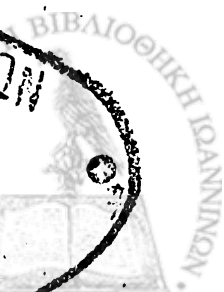
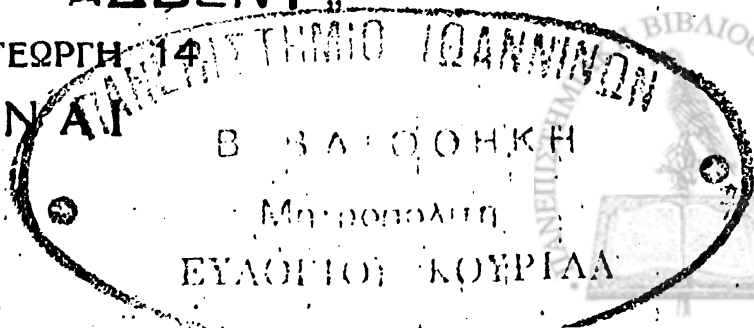

Ἐκδίδεται ὑπὸ τῶν Διαμαρτυρομένων Ἀδβεντιστῶν
τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΔΒΕΝΤ"

ΟΔΟΣ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗ 14

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΛΕΤΗ 1. — Ἀπριλίου 1, 1939

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Χωρίον μνήμης : Ἐφ. 5: 25—27.

Παραπομπαί : Μ. Η. σελ. 415—426 Α. Α. σελ. 9—11 C.

Μ. σελ. 7, 8.

Ἀπὸ τὰ Ἐπίγεια πρὸς τὰ Οὐράνια

1) Ποῖοι ἀπαρτίζουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ; Α'. Κορινθ. 12: 12, 13, 25—28.

Σημ. « Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ φρούριον τοῦ Θεοῦ, ἡ πόλις τοῦ καταφυγίου, τὴν ὁποίαν κρατεῖ μέσα σ' ἓναν ἀνάστατον κόσμον. Οἰαδήποτε προδοσία τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἐπιβουλή ἐναντίον Ἐκείνου, ὅστις ἠγόρασε τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ μονογενοῦς Του Υἱοῦ. Ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς πισταὶ ψυχαὶ ἀπετέλεσαν τὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰς κάθε αἰῶνα ὁ Κύριος εἶχε τοὺς φρουρούς Του, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν πιστὴν μαρτυρίαν εἰς τὴν γενεάν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζησαν. Οἱ φρουροὶ οὗτοι ἔδωσαν τὴν ἀγγελίαν τῆς προειδοποιήσεως· καὶ ὅταν ἐκλήθησαν νὰ καταθέσουν τὴν πανοπλίαν, ἄλλοι ἀνέλαβον τὸ ἔργον. Ὁ Θεὸς ἔφερε τοὺς μάρτυρας τούτους εἰς συνθήκην μετ' Αὐτοῦ, ἐνώνων τὴν ἐπίγειον ἐκκλησίαν μετὰ τὴν Οὐράνιον ἐκκλησίαν. Ἀπέστειλε τοὺς Ἀγγέλους Του νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν ἐκκλησίαν Του, καὶ ἡδύνησαν νὰ ἰσχύσουν κατὰ τοῦ Λαοῦ Του. » Α. Α. σελ. 11.

2) Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐπίγεια βιβλία, ποῦ ἄλλοῦ καταχωροῦνται τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας ; Ἐβρ. 12: 23, Λουκ. 10: 20.

3) Πῶς ἀλλέως ὀνομάζεται ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ; Α'. Τιμοθ. 3: 15, Ἐφ. 2: 19, Ἐφ. 3: 14, 15.

4) Ποία ἡ σχέσις τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας Του ; Ἰωάν. 20: 17, Ἐβρ. 2: 11, 12.

Σημ. « Ὁ ὦν εἶνε ὁ Διαιτητὴς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, θέτων τὸ χέρι Του ἐπ' ἀμφοτέρους Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ὁσῖος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν, δὲν ἐπαισχύνεται νὰ μᾶς ὀνομάζη ἀδελφούς. Ἐν τῷ Χριστῷ συνεδέθησαν ἡ οἰκογένεια τῆς γῆς μετὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ δοξασθεὶς Χριστὸς εἶναι ἀδελφός μας. Ὁ οὐρανὸς

ἐνεθρονίσθη ἐν τῇ ἀνθρωπότητι καὶ ἡ ἀνθρωπότης περιετυλίχθη ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἀπείρου ἀγάπης.» D. A. σελ. 25, 26.

Μία θαυμασία ἀλλαγὴ

5) Τὶ εἴμεθα ἐκ φύσεως; Ἐφεσ. 2: 2, 3, Α'. Ἰωάν. 3: 10.

6) Πῶς ἐκτελεῖται ἡ ἀλλαγὴ αὕτη ἀπὸ τὴν ἐπίγειον εἰς τὴν οὐράνιον οἰκογένειαν; Ἰωάν. 3: 3, 7, Γαλάτ. 4: 1—7.

7) Ποῖον εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα ποῦ μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Θεοῦ; Ἐβρ. 11: 6, Γαλ. 3: 26.

Σημ. «Ἡ εὐλογία ἔρχεται ὅταν διὰ τῆς πίστεως παραδίδεται ἡ ψυχὴ εἰς τὸν Θεόν. Τότε, ἡ δύναμις ἐκείνη τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου δύναται νὰ ἴδῃ, κτίζει νέαν ὑπαρξιν κατ' εἰκόνα Θεοῦ.» D. A. σελ. 173.

8) Τὶ εἶναι ἐπάναγκες; Ἰωάν. 1: 12, Ἀποκ. 3: 20.

9) Ποία ἀλλαγὴ θὰ γίνῃ τότε ἐν τῇ ζωῇ; Β'. Κορ. 5: 17.

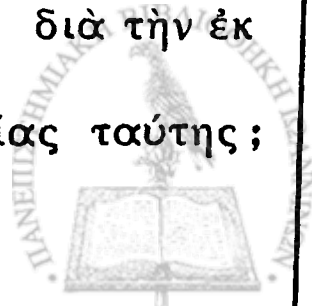
Σημ. «Χάρις εἰς τὴν εἰς τὸν Θεὸν πίστιν σου, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐδημιούργησε νέαν ζωὴν ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Εἶσαι ὡς νεογέννητον βρέφος ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ Θεὸς σε ἀγαπᾷ, ὅσον ἀγαπᾷ τὸν Υἱὸν Του.» Ἄγουσα σελ. 59.

10) Τίνος φύσεως λοιπὸν συμμετάσχομεν; Τὶ πρέπει νὰ κάμωμεν; Β'. Πέτρ. 1: 4, Α'. Ἰωάν. 3: 1—3.

Σημ. «Δὲν δύνασαι νὰ μεταβάλλῃς τὴν καρδίαν σου, δὲν δύνασαι νὰ στρέψῃς πρὸς τὸν Θεὸν τὰς συμπαθείας τῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς βουλήσεώς σου δύνασαι νὰ ἀποφασίσῃς ὅπως Τὸν ὑπηρετήσῃς. Δύνασαι νὰ δώσῃς εἰς Αὐτὸν τὴν βούλησίν σου Αὐτὸς δὲ τότε θὰ ἐνεργήσῃ ἐντός σου τὸ θέλῃν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, συμφώνως πρὸς τὸ θέλημά Του. Τοιουτοτρόπως ὁλόκληρος ἡ φύσις σου θὰ περιέλθῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, αἱ συμπάθειά σου θὰ συγκεντρωθοῦν εἰς Αὐτόν.» Ἄγουσα σελ. 52.

11) Ποία εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν ἐκκλησίαν; Ἐφεσ. 5: 25--27.

12) Ποῖος εἶναι ὁ Πατὴρ τῆς οἰκογενείας ταύτης;

Ματθ. 6 : 9.

Ὄνομαζόμενοι μετὸ " Ἀξιὸν ἐκεῖνο " Ὄνομα

13) Τίνος ὄνομα φέρει ἡ οἰκογένεια αὕτη; Ματθ. 28 : 19, Ἐφεσ. 3 : 14, 15.

14) Τὶ πρέπει νὰ κάμουν ὅλοι ὅσοι φέρουν τὸ οἰκογενειακὸν αὐτὸ ὄνομα; Β'. Τιμ. 2 : 19 τελ. μέρος, Α'. Κορ. 10 : 31.

15) Ποῖον διακριτικὸν θὰ φέρῃ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ; Ἀποκ. 14 : 1, 22 : 4.

Σημ Τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς ἐννοεῖ τὸν χαρακτήρα Του (Ἰδὲ ἔξοδ. 33 : 18, 19, 34 : 5—8). Ὁ χαρακτήρ Του εἶναι ἡ ἀντανάκλασις τοῦ θείου νόμου. (Ἰδὲ ψαλμ. 19 : 7, 119 : 172, 142) Εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην ὁ Χριστὸς γράφει τὸν νόμον ἐπάνω στὶς σάρκινες πλάκες κάθε καρδιᾶς τοῦ παραδίδεται. (Ἐβρ 8 : 10, Β'. Κορ. 3 : 3). Οὕτω ἡ ζωὴ, ὁ χαρακτήρ εἶναι σύμμορφος μετὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. (Α'. Ἰωάν. 3 : 1, 2). Αὕτη εἶναι ἡ πείρα τῶν πιστῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ πᾶν ἔθνος, φυλὴν, γλῶσσαν καὶ λαόν. (Ἀποκ. 14 : 6, 12, 12 : 17).

«Τὸ κεντρικὸν θέμα τῆς Γραφῆς, τὸ θέμα περὶ τοῦ ὁποίου περιστρέφεται κάθε ἄλλο θέμα ἀπὸ ὅλον τὸ βιβλίον εἶναι τὸ σχέδιον τῆς ἀπολυτρώσεως, ἡ ἀποκατάστασις τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὸν πρῶτον ὑπαινιγμὸν τῆς ἐλπίδος εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἐν τῇ Ἐδέμ, μέχρι τῆς τελευταίας ἐνδόξου ὑποσχέσεως τῆς Ἀποκαλύψεως, ἠέλουσιν ἰδεῖ τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν». Τὸ φορτίον κάθε βιβλίου καὶ κάθε ἐδαφίου τῆς Γραφῆς εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ θαυμασίου τούτου θέματος—τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου—δεικνύουσα τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, «ὅστις δίδει εἰς ἡμᾶς τὴν νίκην διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.» Ε. σελ. 125, 126.

ΜΕΛΕΤΗ 2 — Ἀπριλίου 8, 1939

Ἡ ἐκκλησία ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ

Χωρίον μνήμης : Ἡσαΐα 49 : 15, 16.

Παραπομπαί : Α. Α σελ. 11—16

Ὁ Μέγας σκοπὸς τοῦ Θεοῦ

1) Διὰ ποῖον σκοπὸν ἐξέλεξεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀβραάμ ;
Γέν. 26 : 4.

2) Τίνα σκοπὸν εἶχεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκκλησίαν Του ; Πράξ. 7 : 38, Δευτερ. 7 : 6—8

3) Ἐὰν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐδείκνυε πλήρη ὑπακοὴν ποῖα θὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα ; Δευτερ. 28 ; 1, 13.

Σημ. «Εἰς τὸν σημερινὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ ἰδρύματα Του, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἀρχαῖον Ἰσραὴλ ἀνήκουν τὰ λόγια τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς διὰ πνεύματος Ἁγίου . . .

«Ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ λόγια δὲν ἤμποροῦν νὰ φθάσουν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ σκοποῦ τοῦ Θεοῦ ποῦ θὰ ἐκπληρωθῇ διὰ τοῦ λαοῦ Του.»

4) Ὑπὸ ποίους ὅρους καὶ μόνον θὰ ἐξύψωνε οὕτω τὸν λαὸν Του ; Δευτερ. 4 : 9, 7 : 9.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Του

5) Πόσον ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὴν ἐκκλησίαν Του ; Ἱερεμ. 31 : 3, Ἐφεσ. 5 : 25.

6) Πῶς συμβολίζεται τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ φροντίς τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν ἐκκλησίαν Του ; Ἀποκ. 1 : 12, 13, 20, 2 : 1.

Σημ. «Ὁ Χριστὸς ἀναφέρεται ὅτι εἶναι ἐν μέσῳ τῶν χρυσῶν λυχνιῶν. Οὕτω συμβολίζεται ἡ σχέσις Του πρὸς τὰς ἐκκλησίας. Οὗτος εὐρίσκεται πάντοτε εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ λαοῦ Του. Γνωρίζει τὴν πραγματικὴν του κατάστασιν. Παρατηρεῖ τὴν τάξιν των, τὴν εὐσέβειάν των, τὴν ἀφοσίωσίν των. Μολονότι εἶναι Ἀρχιερεὺς καὶ Παράκλητος εἰς τὸ Οὐράνιον Ἁγιαστήριον, ἐν τούτοις παριστάνεται ὅτι περιπατεῖ ἐν μέσῳ τῶν ἐκκλησιῶν Του ἐπὶ τῆς γῆς. Μὲ ἀκούραστον ἀγρυπνίαν καὶ ἀδιάκοπον ἐποπτεῖαν παρακολουθεῖ νὰ ἴδῃ ἐὰν τὸ

ὡς σκοπιᾶς τινός εἶναι θαμπόν ἢ μήπως ἐσβέσθη. Ἐάν αἱ λυχνίαι ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἀνθρώπων, ἡ τρεμοσβύνουσα πλόγα θὰ ἐφθινε καὶ θὰ ἐσβύνετο· ἀλλ' Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἀληθῆς φρουρός εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου ὁ ἀληθῆς φρουρός τῶν αὐλῶν τοῦ ἱεροῦ. Ἡ ἀδιάκοπος φροντίς Του καὶ ἡ σωτήριος χάρις Του εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ φωτός.» Α. Α. σελ. 586.

7) Ποῦ εὐρίσκεται πάντοτε ὁ Κύριος; Ματθ. 18 : 20.

8) Ποίαν διαβεβαίωσιν μᾶς δίδει περὶ τούτου; Ἐδφ. 19.

Σημ. «Ἐνίοτε ὁ Κύριος φαίνεται ὅτι ἐλησμόνησε τοὺς κινδύνους τῆς ἐκκλησίας Του καὶ τὴν βλάβην ποῦ τῆς ἔκαμαν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐλησμόνησε. Οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶναι τόσον προσφιλές εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ, ὅσον ἡ ἐκκλησία Του. Δὲν ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡ πορεία ἡ κοσμικὴ διαφθείρη τὰ ἦθη τῆς. Δὲν ἀφίνει τὸν λαόν του νὰ νικηθῇ ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ Σατανᾶ. Τιμωρεῖ τοὺς ἀντιπροσώπους Του, ἀλλ' εὐσπλαχνίζεται τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας. Εἰς τοὺς ζητοῦντας τὴν βοήθειάν Του διὰ τὴν ἀνάπτυξιν Χριστιανικοῦ χαρακτήρος, θὰ δώσῃ ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην βοήθειαν.» Ρ. Κ. σελ. 590.

Ὁ Ἄμπελὼν τοῦ Κυρίου

9) Ποίαν εἰκόνα χρησιμοποιεῖ ὁ Ἰσαΐας διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἐκκλησίαν; Ἡσαΐα 5 : 7 πρῶτον μέρος.

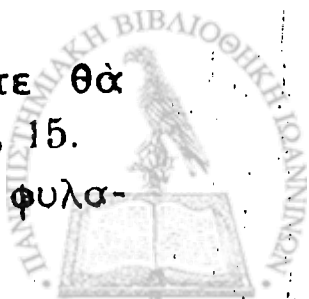
10) Ποῖος φυλάττει τὸν ἄμπελῶνα τοῦτον; Ἡσαΐα 27 : 2, 3 πρῶτον μέρος.

11) Πόσον συνεχῆς καὶ τρυφερὰ εἶναι ἡ φροντίς τοῦ φύλακος διὰ τὸν ἄμπελῶνα Του; Ἡσαΐα 27 : 3, Ψαλμ. 121 : 2—8.

Τὸ Ἀντικείμενον τῆς Μεγάλης Προσοχῆς τοῦ Χριστοῦ

12) Πόθεν βεβαιούμεθα ὅτι ὁ Θεὸς οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ οὐδὲν ἐκ τῶν τέκνων Του; Ἡσ. 49 : 14, 15.

Σημ. «Ἢμπορεῖ οἱ ἐχθροὶ νὰ τοὺς ρίψουν εἰς τὰς φυλα-

κάς, ἐν τούτοις οἱ τοῖχοι τῶν φυλακῶν δὲν ἤμποροῦν νὰ τοὺς κόψουν τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπικοινωνίαν των. Ἐκεῖνος ποὺ βλέπει κάθε ἀδυναμίαν των, ποὺ γνωρίζει κάθε δοκιμασίαν των, ὑπερέχει πάσης ἐπιγείου ἀρχῆς· καὶ ἄγγελοι θὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν μέσα εἰς τὰ μονήρη κελλιά των, φέροντες φῶς καὶ εἰρήνην οὐρανόθεν. Ἡ φυλακὴ θὰ εἶναι ὡς ἓνα ἀνάκτορον· διότι οἱ πλουσιοὶ εἰς πίστιν κατοικοῦν ἐκεῖ, οἱ δὲ σκοτεινοὶ τοῖχοι θὰ φωτισθοῦν μὲ οὐράνιον φῶς, ὅπως, ὅταν ὁ Παῦλος μὲ τὸν Σίλαν προσηύχοντο καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν τὸ μεσονύκτιον μέσα εἰς τὴν φυλακὴν τῶν Φιλιππῶν.» G. C.

13) Ποῦ εἶναι χαραγμένα τὰ ὀνόματά των; Ἡσαΐα 49: 16.

14) Πόσον ἐκτιμᾷ τὴν ἐκκλησίαν Του ὁ Χριστός; Ἐφεσ. 1: 22, 23, Πράξ. 20: 28.

Σημ. «Οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶναι τόσον προσφιλὲς εἰς τὸν Θεόν, ὅσον ἡ ἐκκλησία Του. Οὐδὲν ἄλλο τι φυλάσσεται ὑπ' Αὐτοῦ τόσον ζηλοτύπως.»

«Ἡ ἐκκλησία, ἀσθενικὴ καὶ ἐλαττωματικὴ, ἔχουσα ἀνάγκην ἐλέγχου, προειδοποιήσεως καὶ συμβουλῆς, εἶναι τὸ μόνον ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Χριστὸς παραχωρεῖ τὴν μεγαλυτέραν Του προσοχήν.»

«Ὁ Πρεσβύτερος Ἀδελφὸς τῆς φυλῆς μας εὐρίσκεται ἐκκλησίαν τοῦ αἰωνίου θρόνου. Προσβλέπει κάθε ψυχὴν ἢ ὁποία στρέφεται πρὸς Αὐτὸν ὡς Σωτῆρα τῆς. Γνωρίζει ἐκ πείρας τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπότητος, τὰς ἀνάγκας τῆς καὶ ποὺ κεῖται ἡ δύναμις τῶν πειρασμῶν μας· διότι ἐπειράσθη «κατὰ πάντα καθ' ὁμοίότητα ἡμῶν, χωρὶς ἁμαρτίας». Σὲ παρακολουθεῖ καὶ μένο τέκνον τοῦ Θεοῦ. Ἔχεις πειρασμούς; θὰ σὲ ἐλευθερώσῃ. Εἶσαι ἀδύνατο; θὰ σὲ δυναμώσῃ. Εἶσαι ἀμαθὲς; θὰ σὲ φωτίσῃ. Εἶσαι πληγωμένο; θὰ σὲ θεραπεύσῃ. Ὁ Κύριος «ἀριθμεῖ τὰ πλήθη τῶν ἄστρων» καὶ ὅμως «ἰατρεύει τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν καὶ δένει τὰς πληγὰς αὐτῶν». . . .

«Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ, ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ Χριστοῦ δὲν γνωρίζει ἀλλαγὴν. Ὅταν Τοῦ φωνάζουμε νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἐξαπλώνει τὸ χέρι Του καὶ μᾶς σώζει.»
M. H. σελ. 71, 72.

ΜΕΛΕΤΗ 3. — Ἀπριλίου 15, 1939

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Χωρίον μνήμης: Ἐφεσ 2 : 22.

Παρχπομπάι . Ρ. Κ. σελ. 35 — 37.

Ἡ Οἰκοδομὴ

1) Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ; Ἐφεσ. 2 : 21, 22, Α.΄ Κορ. 3 : 9, 16, 17, Ἐβρ 3 : 6.

2) Ποῖος εἶναι ὁ οἰκοδόμος τῆς; Ματθ. 16 : 17, 18.

3) Ποία Προφητεία ἀναφέρει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ οἰκοδόμος τοῦ πνευματικοῦ ναοῦ; Ζαχαρία 6 : 12, 13, Ἀμώς 9 : 11, 12.

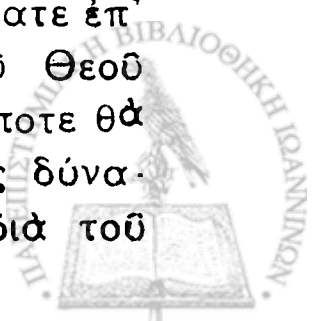
Τὸ Θεμέλιον

4) Ποῖον εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς θαυμασίας ταύτης οἰκοδομῆς; Α.΄ Κορ, 3 : 11.

Σημ. «Ἐπὶ ταύτης τῆς πέτρας», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς «θέλω οἰκοδομήσει τὴν ἐκκλησίαν μου». Παρουσία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄλων τῶν οὐρανίων ὑπάρξεων, παρουσία τῆς ἀοράτου στρατιᾶς τοῦ ἄδου, ὁ Χριστὸς ἐθεμελίωσε τὴν ἐκκλησίαν Του ἐπὶ τοῦ ζῶντος Βράχου. Ὁ Βράχος αὐτὸς εἶναι ὁ Ἐαυτὸς Του, — τὸ σῶμα Του, τὸ ὁποῖον δι' ἡμᾶς ἐθλάσθη καὶ συνετρίβη. Κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἡ ὁποία ἐκτίσθη ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θεμέλιον, πύλαι ἄδου δὲν θέλουσιν ἰσχύσει κατ' αὐτῆς » D A. σελ. 413.

5) Ποῖος εἶναι ὁ Βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου βασιζέται;

Σημ. «Ἀνθρωπίνη δυνάμις δὲν ἐγκαθίδρυσε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ οὔτε δύναται νὰ τὴν καταστρέψῃ. Ὁχι ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Βράχον τῶν Αἰώνων, ἰδρύθη ἡ ἐκκλησία, «καὶ πύλαι ἄδου δὲν θέλουσιν ἰσχύσει κατ' αὐτῆς». Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ σταθεροποιεῖ τὸ ἔργον του «Μὴ πεποιθήατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου». Τὸ ἔνδοξον ἔργον τοῦ Θεοῦ βασιζόμενον ἐπὶ τῶν αἰώνιων ἀρχῶν τοῦ δικαίου, οὐδέποτε θὰ ἐκμηδενισθῇ, ἀλλὰ θὰ προχωρήσῃ, ἀπὸ δυνάμεως εἰς δύναμιν «οὐχὶ διὰ δυνάμεως, οὐδέ διὰ ἰσχύος, ἀλλὰ διὰ τοῦ

Πνεύματός Μου, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων', Ρ. & Κ. σελ. 595, 596.

6) Τί λέγεται περὶ τοῦ θεμελίου τούτου; Β. Τιμοθ. 2: 19 πρῶτον μέρος.

Σημ. «Μηδεὶς ἄς ζητῆ νὰ καταρρίψη τὰ θεμέλια τῆς πίστεώς μας,—τὰ θεμέλια ποῦ ἐτέθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου μας, διὰ προσευχῆς καὶ μελέτης τοῦ Λόγου καὶ διὰ τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἐπὶ τῶν θεμελίων αὐτῶν ἐκτίζαμεν τὰ τελευτοῖα ταῦτα πενήντα χρόνια. Οἱ ἄνθρωποι ἤμπορεῖ νὰ ὑποθέτουν ὅτι εὖρον ἓνα νέον τρόπον, καὶ ὅτι ἤμποροῦν νὰ θέσουν στερεώτερον θεμέλιον παρὰ τὸ τεθέν. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι μεγάλη πλάνη· θεμέλιον ἄλλο οὐδεὶς δύναται νὰ θέσῃ παρὰ τὸ τεθέν.

«Εἰς τὸ παρελθὸν πολλοὶ προσεπάθησαν νὰ οἰκοδομήσουν νέαν πίστιν, νὰ ἐγκαθιδρῦσουν νέας ἀρχάς. Ἄλλὰ πόσον διήρκησε τὸ οἰκοδόμημά των; Ταχέως ἔπεσε· διότι δὲν ἐθεμελιούτο ἐπὶ τοῦ Βράχου.»

«Καὶ οἱ πρῶτοι μαθηταὶ δὲν εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων; δὲν εἶχον νὰ ἀκούσουν ψευδεῖς θεωρίας, καὶ κατόπιν, ἀφοῦ ἔκαμαν ὅλα των, νὰ σταθοῦν στερεοί, λέγοντες, 'θεμέλιον ἄλλο οὐδεὶς δύναται νὰ θέσῃ παρὰ τὸ τεθέν'; Οὕτω κρατοῦμεν μέχρι τέλους βεβαίαν τὴν ἀρχὴν τῆς πεποιθήσεως» Τ. τόμ. 8, σελ. 296, 297.

7) Ὅταν ξεσπάσῃ ἡ καταιγὶς, πῶς θὰ σταθῇ ἡ ἐκκλησία ἡ ἐκτισμένη ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θεμέλιον; Ματθ. 7: 24, 25.

Σημ. «Πόσον ἀδύνατος ἦτο ἡ ἐκκλησία ὅταν ὁ Χριστὸς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά! Οἱ πιστοὶ ἦσαν ἐλάχιστοι ἐναντίων τῶν ὁποίων θὰ ἐστρέφοντο ὅλαι αἱ σατανικαὶ δυνάμεις· ἄλλ' οἱ ὅπαιδοι τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ φοβοῦνται. Κτισμένοι ἐπάνω στὴν Πέτραν τῆς δυνάμεώς των, δὲν θὰ κατερρίπτοντο.

«Ἐπὶ ἕξ χιλιάδας ἔτη ἡ πίστις οἰκοδομεῖ ἐπάνω στὸν Χριστόν. Ἐπὶ ἕξ χιλιάδες χρόνια αἱ πλημμῦραι καὶ αἱ θύλαι τῆς ὄργης τοῦ σατανᾶ κτυποῦν ἐπὶ τοῦ Βράχου τῆς σωτηρίας μας, ἀλλ' οὗτος μένει ἀκλόνητος.» D, Α. σελ. 413.

Τὰ Ὑλικά τῆς Οἰκοδομῆς

8) Τὶ ὑλικά θέλει ὁ Θεὸς νὰ χρησιμοποιήσωμεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας Του ; Α' Κορ. 3 : 12, πρῶτον μέρος.

9) Τὶ θὰ προκύψῃ ὅταν χρησιμοποιηθοῦν ξύλα, χόρρος, καλάμη ; Α' Κορ. 3 : 12 τελευταῖον μέρος, 13.

Σημ. «Ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι καὶ ὅλοι οἱ δίκαιοι οἱ ὅποιοι ἔζησαν ἔκτοτε, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ. Ἄλλ' ἢ οἰκοδομὴ δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ζοῦν σήμερον ἔχουν κάποιαν ἐργασίαν νὰ κάμουν, κάπαιο μέρος νὰ λάβουν. Πρέπει νὰ φέρωμεν εἰς τὸ θεμέλιον ὑλικά πού νὰ ἀντέχουν στὴν φωτιά, — χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ἑτερονευμένους πρὸς στολισμὸν παλατίου'. Εἰς ὅσους οὕτω οἰκοδομοῦν διὰ τὸν Θεόν, ὁ Παῦλος τοὺς ἐνθαρρύνει: Ἐὰν τὸ ἔργον τινὸς τὸ ὅποιον ἐπρωκοδόμησεν μὲν, θέλει λάβει μισθόν. Ἐὰν τὸ ἔργον τινὸς κατακαῖ θέλει ζημιωθῆ· αὐτὸς ὅμως θέλει σωθῆ, πλὴν οὕτως, ὡς διὰ πυρός'. Ὁ χριστιανὸς ὅστις πιστῶς παρουσιάζει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁδηγεῖ ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης, φέρει εἰς τὸ θεμέλιον ὑλικά, τὰ ὅποια θὰ ἀνθέξουν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ θὰ τιμηθῆ ὡς σοφὸς οἰκοδόμος». Α. Α. σελ. 599.

10) Ποῖαι ἄλλαι εἰκόνες χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ δείξουν τὴν σχέσιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ; Α'. Πέτρ. 2 ; 3. 4 Ἡσ. 28 : 16

11) Ὅταν τοποθετοῦνται ἐπάνω στὸν ζῶντα λίθον τί γίνονται οἱ νεκροὶ λίθοι τοῦ λατομείου τοῦ κόσμου ; Α'. Πέτρου 2 : 5.

Σημ. «Ὁ Χριστὸς, τὸ ἀληθὲς θεμέλιον, εἶναι ζῶν λίθος· ἡ ζωὴ του μεταδίδεται εἰς ὅλους ἐκείνους πού εἶνε κτισμένοι ἐπάνω Του. Καὶ σεῖς, ὡς λίθοι ζῶντες, οἰκοδομεῖσθε οἶκος πνευματικός'. Ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογούμενη ἀυξάνεται εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ'. Οἱ λίθοι γίνονται ἕνα μὲ τὸ θεμέλιον· διότι ἡ αὐτὴ ζωὴ μένει μέσα σὲ ὅλους. Τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο οὐδεμίαν θύελλα δύναται νὰ τὸ καταρ-

ρίψη». Μ. Β. σελ 216.

Ἔνα ἥσυχον ἔργον.

12) Ὅταν ἐκτίζετο ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος, πα-
έγινετο ἡ προετοιμασία τῶν λίθων; Α΄. Βασιλ. 6 : 7, πρῶ-
τον μέρος.

13) Διατί ἤρχοντο προετοιμασμένοι; Α΄. Βασιλ. 6 :
δεύτερον μέρος.

Σημ. «Ὁ Ἰουδαϊκὸς ναὸς ὠκοδομήθη ἀπὸ πελεκητοῦ
λίθους τοῦ βουνοῦ· καὶ κάθε λίθος εἶχε τὸν τόπον του εἰς τὸ
ναόν, κομένος, γυαλισμένος καὶ δοκιμασμένος πρὶν ἢ ἔλθῃ
εἰς Ἱερουσαλήμ. Καὶ ὅταν ὅλοι ἦλθαν στὸ μέρος, τὸ οἰκοδόμη-
μα προχώρησεν χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ σφύρα ἢ πέλεκυς. Τὸ κτι-
ριον αὐτὸ παριστάνει τὸν πνευματικὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὅστις
ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑλικά συνηθροισμένα ἀπὸ πᾶν ἔθνος, καὶ
γλώσσαν καὶ λαόν, πάσης τάξεως, μεγάλους καὶ μικρούς,
πλουσίους καὶ πτωχοὺς, σοφοὺς καὶ ἀγραμμάτους. Οὗτοι δὲ
εἶνε νεκρὰ ὕλη νὰ πελεκηθῇ μὲ σφύραν καὶ μὲ σμιλάρι· εἶνε
ζῶντες λίθοι, βγαλμένοι ἀπὸ τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀληθείας
καὶ ὁ μέγας Ἀρχιτέκτων, ὁ Κύριος τοῦ ναοῦ, τῶρα τοὺς πε-
λεκᾶ καὶ τοὺς στιλβώνει, γιὰ νὰ τοὺς βάλῃ εἰς τὴν κατάλλη-
λον θέσιν τῶν εἰς τὸν πνευματικὸν ναόν. Ὅταν ὁ ναὸς οὕτως
τελειώσῃ, θὰ εἶναι τέλειος ἀπὸ ὅλα του τὰ μέρη, θὰ εἶναι
θαῦμα τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων· διότι Κτίστης καὶ Δι-
μιουργὸς εἶναι ὁ Θεός». Τ. τόμ. 9. σελ. 180.

Τὸ Κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ.

14) Ἐνῶ ὁ Θεὸς κατοικεῖ ἐν οὐρανῶ ποῦ ἀλλοῦ
πεσχέθη ἐπίσης νὰ κατοικῇ; Ἔξοδ. 25 : 8 Α΄. Βασιλ. 6 :
11—13

15) Ποῦ κατοικεῖ σήμερον ὁ Θεὸς διὰ τοῦ πνεύμα-
τός του; Ποῦ θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν δόξαν του; Ἐφ. 2 : 22
Ἡσ. 60 : 1—3.

Σημ. «Εἰς τὴν ἐκκλησίαν του, ὁ Χριστὸς ἔδωσε ὅλας τὰς
εὐκολίας, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ μεγάλην δόξαν ἀπὸ τοὺς λελο-
τρωμένους του, τὴν ἀγορασθεῖσαν κτῆσιν. Ἡ ἐκκλησία προικ-

σθεῖσα μὲ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ θεματοφύλαξ Του, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ φανερωθοῦν ἐν τῇ ὀλότητί των ὁ πλοῦτος τοῦ ἐλέους, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χάριτός Του. Ἡ δὴ-λωσις ἐν τῇ προσευχῇ Του ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς εἶναι τό-σον μεγάλη πρὸς ἡμᾶς ὅσον καὶ πρὸς Αὐτόν, τὸν μονογενῆ Υἱόν, καὶ ὅτι θὰ εἴμεθα ὅπου καὶ Ἐκεῖνος εἶναι, διαπαντὸς ἕνα μὲ τὸν Χριστὸν καὶ μὲ τὸν Πατέρα, εἶναι, θαῦμα διὰ τὰς οὐ-ρανίους δυνάμεις, καὶ χαίρουν μεγάλως. Ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Του Πνεύματος, πλουσία, πλήρης καὶ ἄφθονος, εἶναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν Του ὡς ἕνα περίβλημα πυρίνου τείχους κατὰ τοῦ ὁποῖου αἱ πύλαι τοῦ ἄδου δὲν θέλουσι κατισχύσει. Ἐν τῇ ἀσ-πίλῳ ἀγνότητι καὶ ἀμώμῳ χαρακτηριστικῶν, ὁ Χριστὸς θεωρεῖ τὸν λαόν Του ὡς ἀνταμοιβὴν ὅλων τῶν παθημάτων Του, τῆς ταπεινώσεως Του καὶ ἀγάπης Του, καὶ ὡς συμπλήρωμα τῆς δόξης Του, Χριστὸς, τὸ μέγα κέντρον παρὰ τοῦ ὁποῖου ἀκτι-νοβολεῖ πᾶσα δόξα. Ἐμακάριοι οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὸν δεῖ-πνον τοῦ γάμου τοῦ Ἁρνίου. Τ. Μ. σελ. 17—19.

ΜΕΛΕΤΗ 4.—Ἀπριλίου 22, 1939

Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Χωρίον Μνήμης : Δαν. 7 : 27.

Παραπομπαὶ: Ἄγουσα σελίς 61—70 D. A. σελ. 829—835.

Αἱ Βασιλεῖαι Χάριτος καὶ Δόξης

1) Ποῖον ἦτο τὸ φορτίον τῆς ἀγγελίας Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ὡς καὶ τοῦ Ἰησοῦ; Μαθ. 3 : 1, 2. 4 : 17.

Σημ. «Ὅσοι ἔρχονται εἰς τὸν Χριστὸν διὰ νὰ γνωρί-σουν καλύτερον τὴν ἀλήθειαν, θὰ τὸ ἀποκτήσουν· θὰ τοὺς ἀ-ποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ τὰ μυστήρια ταῦτα· θὰ τὰ ἐννοήσῃ ἡ καρδία, ἡ ὁποία λαχταρᾷ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. Οὐράνιον φῶς θὰ λάμψῃ μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς ψυχῆς, καὶ θὰ φανερωθῇ εἰς τοὺς ἄλλους ὡς τὸ λά-μπον φῶς λάμπας ἐν σκοτεινῷ δρόμῳ». C. O. L. σελ. 36.

2) Ποῖαν ἀπάντησιν δίδει ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς Φαρι-σαίους διὰ τὴν βασιλείαν του; Λουκ. 17 : 20, 21.

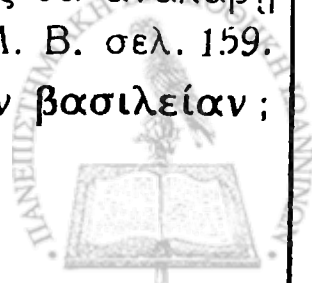
Σημ. «Ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐγκαθιδρύθη διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἢ διὰ νομοθετικῶν συνεδριάσεων, οὔτε διὰ τῆς ὑποστηρίξεως μεγάλων κοσμικῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐμφυτεύσεως τῆς φύσεως τοῦ Χριστοῦ μέσα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. “Ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν Αὐτόν, εἰς αὐτοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γείνωσι τέκνα Θεοῦ, εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ ὄνομα Αὐτοῦ· οἵτινες οὐχὶ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ’ ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν”. Ἐδῶ εἶναι ἡ μόνη δύναμις ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ ἐργασθῆ διὰ τὴν ἐξυψωσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὁ ἀνθρώπινος παράγων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου εἶναι ἡ διδαχὴ καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ». D. A. σελ. 509.

3) Διὰ ποῖον πρᾶγμα πρέπει νὰ προσεύχωνται οἱ χριστιανοί; πότε θὰ δοθῆ ἡ ἀπάντησις; Ματθ. 6 : 9, 10 Β΄. Τιμοθ 4 : 1.

Σημ. «Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐπρόσμενον τὴν ἄμεσον ἔλευσιν τῆς βασιλείας τῆς δόξης· ἀλλὰ διὰ τῆς προσευχῆς ταύτης ποὺ τοὺς ἔδωσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔδειξεν ὅτι ἡ βασιλεία δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ τότε· ἔπρεπε νὰ προσεύχωνται διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μέλλον. Ἀλλ’ ἡ αἵτησις των αὕτη τοὺς ἦτο ἐπίσης καὶ μία διαβεβαίωσις. Ἐνῶ δὲν θὰ ἔβλεπον νὰ ἔρχεται ἡ βασιλεία ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των, τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε νὰ προσεύχωνται γι’ αὐτήν, εἶναι μία ἀπόδειξις ὅτι εἰς τὸν ὠρισμένον χρόνον τοῦ Θεοῦ θέλει ἐξάπαντος ἔλθῃ.

«Ἡ βασιλεία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἤδη ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνόσω ἡμέραν παρ’ ἡμέραν καρδιᾶς πλήρεις ἀμαρτίας καὶ ἀνταρσίας παραδίδονται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀγάπης Του. Ἀλλ’ ἡ πλήρης ἐγκαθίδρυσις τῆς βασιλείας τῆς δόξης του θὰ γίνῃ μὲ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία, καὶ ἡ μεγαλωσύνη τῶν βασιλειῶν τῶν ὑποκάτω παντός τοῦ οὐρανοῦ, θέλει δοθῆ εἰς τὸν λαὸν τῶν ἁγίων τοῦ ὑψίστου. Καὶ ὁ Χριστὸς θὰ ἀναλάβῃ τὴν μεγάλην δύναμιν του καὶ θὰ βασιλεύσῃ». M. B. σελ. 159.

4) Ποῖος εἶναι βασιλεὺς εἰς αὐτὴν τὴν βασιλείαν;

Ἰωάν. 18 : 37.

5) Ποῖον τὸ ἔδαφος τῆς βασιλείας ταύτης ; Ψαλμ. 103 : 19—22.

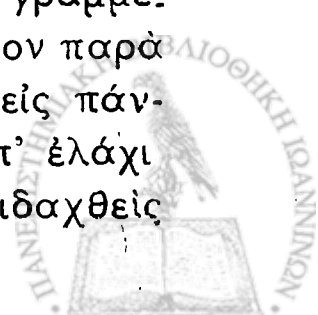
Σημ. «Ἐὰν καλλιεργῆτε πιστῶς τὸν ἀμπελῶνα τῆς ψυχῆς σας, ὁ Θεὸς σᾶς κάμνει συνεργόν του. Καὶ θὰ ἔχῃς κάτι νὰ κάμῃς ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους . . . ὁ Θεὸς παρακολουθεῖ τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν ὑπομονὴν μας. Κυτάζει νὰ ἴδῃ ἂν χρησιμοποιῶμεν κάθε πνευματικὸν πλεονέκτημα ὅπως γίνωμε ἐπιδέξιοι ἐργάται εἰς τὸν ἀμπελῶνα του ἐπὶ τῆς γῆς γιὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν παράδεισον τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἑδέμ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐξεδιώχθησαν διὰ τῆς παρακοῆς». C. O. L. σελ. 282.

6) Ποῖοι εἶναι οἱ ὑπήκοοι τῆς βασιλείας ταύτης ; Ἐφεσ. 2 : 19. Ἀποκάλ. 14 : 12 : Δαν. 7 : 27.

Σημ. «Ἐὰν ἡ ἐκκλησία φορέσῃ τὸ ἔνδυμα τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἀποσυρομένη ἀπὸ κάθε ὑπακοὴν πρὸς τὸν κόσμον, εἶναι ἐνώπιόν της ἡ αὐγὴ μιᾶς λαμπρᾶς καὶ ἐνδόξου ἡμέρας. Ἡ πρὸς αὐτὴν ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ θὰ στέκῃ γιὰ πάντα· θὰ τὴν κάμῃ αἰωνίως ὑπερέχουσαν, χαρὰν πολλῶν γενεῶν. Ἡ ἀλήθεια διερχομένη πλησίον ἐκείνων ποῦ τὴν περιφρονοῦν καὶ τὴν ἀπορρίπτουν, θὰ θριαμβεύσῃ. Μολονότι ἐνίστε φαίνεται ὅτι καθυστερεῖ, ἡ πρόοδος της οὐδόλως ἐσταμάτησε. Ὅταν ἡ ἀγγελία τοῦ Θεοῦ συναντᾷ ἀντιστάσεις, τῆς δίδει πρόσθετον δύναμιν, διὰ νὰ ἀναπτύξῃ μεγαλυτέραν ἐπιρροήν· προικισμένη μὲ θεϊαν ἐνέργειαν, θὰ χαράξῃ τὸν δρόμον της μέσα στοὺς πιὸ δυνατοὺς φραγμοὺς, καὶ θὰ κατανικήσῃ κάθε ἐμπόδιον». A. A. σελ. 601.

7) Τί ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν νέαν διαθήκην ; Τίνι τρόπῳ θὰ γίνῃ τοῦτο ; Ἐβρ. 8 : 10 Ἰεζεκ. 36 : 26, 27 Β'. Κορ. 3 : 3.

Σημ. «Ἐκεῖνος ποῦ ἔχει τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ γραμμένον μέσα στὴν καρδίαν, θὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν Θεὸν μᾶλλον παρά εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ θὰ προτιμήσῃ νὰ παρακούσῃ εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον παρά νὰ ξεκλίνη καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ διδαχθεὶς

τῆ ἐμπνεύσει τῆς ἀληθείας, καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ καλῆς συνειδήσεως ζῆ μὲ πάντα λόγον Θεοῦ, θὰ πάρῃ τὸν νόμον του, γραμμένον εἰς τὰς καρδίας των, ὡς μόνην ἀρχὴν ποὺ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ ὑπακούουν. Ἡ σοφία καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ θείου νόμου εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο». Τ', τόμ. 1. σελ. 361.

8) Πῶς πρέπει νὰ θεωροῦν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ τὰ πιστὰ τέκνα του; Ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα; ψαλμ. 119: 97, 165. Ρωμ. 3 : 31.

Σημ. «Ἡ ὠραιότης τῆς ἀγιωσύνης θὰ φανερωθῆ μὲ τὴν ἰδικὴν της λάμψιν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν δυσμορφίαν καὶ τὴν σκοτίαν τῶν ἀνέμων, ἐκείνων ποὺ ἀπεστάτησαν ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Οὕτω ἀναγνωρίζομεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν νόμον του, τὸ θεμέλιον τῆς ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς κυβερνήσεώς του. Ἡ ἐξουσία του πρέπει νὰ διακρίνεται ἐνώπιον τοῦ κόσμου· καὶ οὐδεὶς νόμος πρέπει νὰ ἀναγνωρίζεται, ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν μὲ τοὺς νόμους τοῦ Ἰεχωβᾶ. Ἐάν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν τάξιν τοῦ Θεοῦ, ἐπιτρέψωμεν εἰς τὸν κόσμον νὰ ἐπιρεάσῃ τὰς ἀποφάσεις μας καὶ τὰς ἐνεργείας μας, ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ ματαιοῦται. Ὅσονδήποτε εὐλογος ἢ πρόφασις, ἐάν ἡ ἐκκλησία διστάζῃ ἐδῶ, γράφεται ἐναντίον της εἰς τὰ βιβλία τοῦ οὐρανοῦ μία προδοσία τῶν ἱεροτέρων παρακαταθηκῶν καὶ μία ἐπιβουλή κατὰ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ». Τ. Μ. σελ. 16, 17.

9) Ποίαν στάσιν ἐτήρησεν ὁ Χριστὸς ἀπέναντι τοῦ νόμου τοῦ Πατρὸς του ; ψαλμ. 40 : 7, 8.

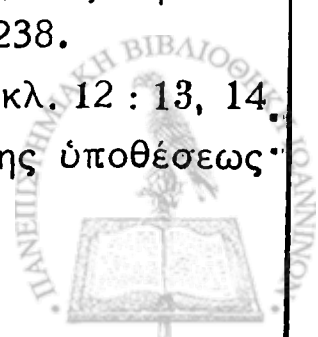
Τὸ Πλάτος τοῦ θείου Νόμου

10) Τί πρέπει νὰ παρακαλοῦμεν πάντοτε ; διατί ; ψαλμ. 119 : 18, 19.

Σημ. «Μέχρι σήμερον ὑπάρχουν σημεῖα τῆς ἀληθείας, τὰ ὁποῖα ἀμυδρῶς φαίνονται, σχέσεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἔγιναν καταληπταί, καὶ ἄπειρα βάθη ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀκατανόητα. Ὑπάρχει ἀμέτρητον πλάτος, ἀξιοπρέπειαι καὶ δόξα ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ». F. C. E. σελ. 238.

11) Τί εἶναι τὸ πᾶν τοῦ ἀνθρώπου ; Ἐκκλ. 12 : 13, 14.

Σημ. «Ἄς ἀκούσωμεν τὸ τέλος τῆς ὄλης ὑποθέσεως»

ορβοῦ τὸν Θεόν, καὶ φύλαττε τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ πᾶν τοῦ ἀνθρώπου».

«Ὁ Θεὸς δικαίως ἀπαιτεῖ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπακοὴν πρὸ ὅλα τὰ πλάσματα του. Τοὺς ἔδωσε εἰς τὸν νόμον του ἕνα ἔλειον κανόνα περὶ δικαίου ἄλλα πολλοὶ λησμονοῦν τὸν ἐλάστην των, καὶ προτιμοῦν νὰ κάμουν τὸ ἰδικόν τους θέλημα ἀντιθέτως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀνταποδίδουν ἔχθραν ἐναντὶ ἀγάπης ἣτις εἶναι ὑψηλὴ ὡς τὸν οὐρανὸν καὶ φαρδύα ὡς τὸ σύμπαν. Ὁ Θεὸς ἀδυνατεῖ νὰ χαμηλώσῃ τὰς ἐντολάς τοῦ νόμου Του γιὰ νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ἀσεβῶν οὔτε καὶ ὁ ἄνθρωπος ἠμπορεῖ μὲ τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις; νὰ ἀντετεξέλθῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου. Μόνον διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἠμπορεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιλογὴν, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν νόμον τοῦ Πλάστου του.» Α. Α. σελ. 425.

Ὁ Αἰώνιος Θρόνος

12) Πῶς σχετίζεται ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν κατοικίαν Του; Ψαλμ. 11: 4, 80: 1, Α. Βασιλ. 8: 30.

Σημ. «Ὁ θρόνος ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας καὶ ἀξιοπρεπείας. Ὁμοίως τὸ «καθίζειν ἐπὶ τοῦ θρόνου» ὑπονοεῖ τὴν ἐξάσκησιν βασιλικῆς ἐξουσίας.» Λεξικὸν Σμίθ.

13) Ποῦ βασιλεύει, ἐπίσης ὁ Χριστὸς εἰς τὴν πνευματικὴν βασιλείαν Του; Ἡσαΐα 57: 15, Ἐφεσ. 3: 17.

Ἡ Λατρεία

14) Ποῖος εἶναι ἄξιος λατρείας καὶ προσκυνήσεως; Ψαλμ. 100: 3, 4, Ἀποκ. 4: 11.

Σημ. «Μολονότι ὁ Θεὸς δὲν κατοικεῖ εἰς χειροποιήτους ναοὺς, ἐν τούτοις τιμᾶ διὰ τῆς παρουσίας Του τὰς συναθροίσεις τοῦ λαοῦ Του. Ὑπεσχέθη ὅτι ὅταν συνέρχωνται διὰ νὰ τὸν ἐκζητήσουν, διὰ νὰ ἀναγνωρίσουν τὰς ἁμαρτίας των καὶ διὰ νὰ προσευχηθοῦν ὑπὲρ ἀλλήλων, θὰ εἶναι μαζί των διὰ τοῦ Πνεύματός Του. Ἄλλ' ἐκεῖνοι ποὺ συνέρχονται διὰ τὴν λατρείαν πρέπει νὰ ἀποβάλλουν κάθε πονηρόν. Ἐὰν δὲ τὸν λατρεύσουν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ ἄ-

γιαστηρίῳ Αὐτοῦ, ἢ συνάθροισις των θὰ εἶναι εἰς μάτην. Περι-
τῶν τοιούτων ὁ Κύριος εἶπεν: «Ὁ λαὸς οὗτος μὲ πλησιάζει
μὲ τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ μὲ τὰ χεῖλη μὲ τιμᾶ· ἡ δὲ καρδία
αὐτῶν, μακρὰν ἀπέχει ἀπ' Ἐμοῦ· εἰς μάτην δὲ μὲ σέβονται.
«Ὁ Κύριος εἶναι ἐν τῷ ναῷ τῷ ἁγίῳ Αὐτοῦ. Σιώπα ἐνώπιον
Αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ.» P. K. σελ. 50.

15) Πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ ἀληθῆς λατρεία; Ψαλμ.
95 : 1—3, 6, Ἰωάν. 4 : 23, 24.

Σημ. «Ἡ θρησκεία ἡ ὁποία ἔρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ εἶναι
ἡ μόνη θρησκεία ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν Θεόν. Διὰ νὰ τὸν ὑπηρε-
τῶμεν ὀρθῶς, πρέπει νὰ γεννηθῶμεν ἐκ τοῦ θείου πνεύματος.
Αὐτὸ θὰ καθάρισι τὴν καρδίαν καὶ θὰ ἀνανεώσῃ τὴν διάνου-
σαν, καὶ θὰ μᾶς δώσῃ μίαν νέαν ἰκανότητα ὅπως γνωρίσωμεν
καὶ ἀγαπήσωμεν τὸν Θεόν. Θὰ μᾶς δώσῃ πρόθυμον ὑπακοὴν
εἰς ὅλας τὰς ἐντολάς του. Αὐτὸ εἶναι ἀληθῆς λατρεία. Εἶναι
ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διὰ τοῦ Πνεύμα-
τος συντάσσεται κάθε εὐλικρινῆς προσευχή, μία δὲ τοιαύτη προ-
σευχή εἶναι εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν. Ὅπουδῆποτε ψυχὴ τις ἐκ-
ζητεῖ τὸν Θεόν, ἐκεῖ εἶναι φανερόν τὸ ἔργον τοῦ Πνεύματος, ὅ-
τι δὲ Θεὸς θὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνην. Διότι τοιούτους
ζητεῖ τοὺς προσκυνητάς. Περιμένει νὰ τοὺς δεχθῇ καὶ νὰ τοὺς
κάμῃ υἱοὺς καὶ θυγατέρας του». D. A. σελ. 189.

«Ἐπίσης πρέπει νὰ δεικνύωμεν σεβασμὸν εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ Θεοῦ. Οὐδέποτε νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐπιπολαί-
ως ἢ ἀπερισκέπτως. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν προσευχὴν πρέπει νὰ
ἀποφεύγωμεν τὴν συνεχῆ ἢ περιττὴν ἐπανάληψιν του. «Ἁγίου
καὶ φοβερόν τὸ ὄνομα αὐτοῦ». Οἱ ἄγγελοι ὅταν τὸ ἀναφέρουν,
καλύπτουν τὰ πρόσωπά των. Μὲ ποῖον φόβον πρέπει ἡμεῖς τὰ
ἁμαρτωλά ὄντα νὰ τὸν ἀναφέρωμεν εἰς τὰ χεῖλη μας!» E.
σελ. 243.

ΜΕΛΕΤΗ 5. — Ἀπριλίου 29, 1939

ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Χωρίον μνήμης: Ψαλμ. 100 : 3.

Παραπομπάι: G. C. σελ. 436—438, P. P. σελ. 147—153.

Ἡ Δημιουργία καὶ ἡ Ἀνάμνησις τῆς

1) Μὲ ποῖα ὑπέροχα λόγια ἀρχίζει ἡ Ἱερὰ Γραφή ;
έν 1 : 1.

2) "Ὅταν ὁ Θεὸς ἐλάλησε τὸν νόμον Του ἀπὸ τὸ βροσ Σινά, ποῖαν αἰτίαν ἀναφέρει διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας; "Εξοδ. 20 : 8—11.

Σημ. «Ἡ σπουδαιότης τοῦ Σαββάτου ὡς ἀνάμνησις τῆς Δημιουργίας εἶναι ὅτι μᾶς ὑπενθυμίζει πάντοτε τὴν πραγματικὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀποδίδομεν λατρείαν εἰς τὸν Θεόν, διότι εἶναι ὁ Δημιουργός, καὶ ἡμεῖς τὰ κτίσματά Του. Ἐν τῷ Σάββατον, συνεπῶς, εἶναι ἡ κυρία βᾶσις τῆς θείας λατρείας· διότι διδάσκει τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν μὲ τὸν πλέον πειστικὸν τρόπον, ὅσον οὐδεμία ἄλλη διάταξις. Ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς θείας λατρείας, ὄχι μόνον τῆς ἑβδόμης ἡμέρας ἀπλῶς, ἀλλὰ πάσης λατρείας, εὐρίσκεται εἰς τὴν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τῶν πλασμάτων Του. Τὸ μέγα τοῦτο γεγονός οὐδέποτε ἐκπίπτει, καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονηθῇ. Διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν πάντοτε πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀνθρώπων, ἐθέσπισεν ὁ Θεὸς τὸ Σάββατον ἐν τῇ Ἰδέμ' καὶ ἐφόσον ἐξακολουθεῖ τὸ γεγονός ὅτι πρέπει νὰ Τὸν λατρεύωμεν, διότι εἶναι ὁ Δημιουργός μας, θὰ ἐξακολουθεῖ καὶ τὸ Σάββατον νὰ εἶναι τὸ σημεῖον Του, καὶ τὸ ἀναμνηστικὸν Του. Ἐὰν τὸ Σάββατον ἐφυλάσσετο ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, αἱ σκέψεις καὶ οἱ πόθοι τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐφέροντο πρὸς τὸν Δημιουργὸν ὡς ἀντικείμενον φόβου καὶ λατρείας, καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχον εἰδωλολάτραι, ἀθεῖσταί ἢ ἄκιστοι. Ἡ τήρησις τοῦ Σαββάτου εἶναι σημεῖον ὑπακοῆς μας πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, 'τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων'. "Ἐπειτα ἐκ τούτου ὅτι ἡ ἀγγελία ἢ ὁποῖα συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ προσκυνήσουν

τὸν Θεὸν καὶ νὰ φυλάξουν τὰς ἐντολάς Του, θὰ τοὺς τονίζῃ ἰδιαιτέρως νὰ φυλάξουν τὴν τετάρτην ἐντολήν.» G. C. σελ. 437, 438.

4) Σήμερον ὅποτε ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως συναγωνίζεται τὸ δόγμα τῆς δημιουργίας, ποῖα ἀγγελία ὀφείλεται εἰς τὸν κόσμον; Ἀποκ. 14: 6, 7.

Μία ὑπέροχος Πράξις Πίστεως

5) Τίνος πατὴρ ἦτο ὁ Ἀβραάμ; πῶς ὠνομάζετο; Ρωμ. 4: 11, Ἰάκωβ. 2: 21—23.

6) Διὰ νὰ τοῦ δώσῃ μίαν τέτοιαν τιμὴν, τίνι τρόπῳ τὸν ἐδοκίμασεν; Γέν. 22: 1, 2.

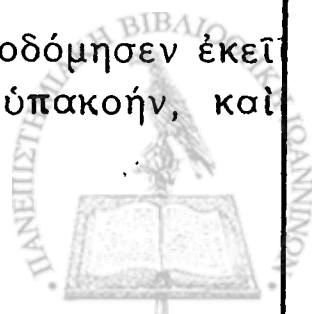
Σημ. «Ἡ προσταγὴ ἐλέχθη μὲ λόγια ποῦ θὰ ἐξέσχισαν τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς ἐκείνου: Ἴλαβε τώρα τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ, τὸν ὁποῖον ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ καὶ πρόσφερε αὐτὸν εἰς ὄλοκαύτωμα'. Ὁ Ἰσαάκ ἦτο τὸ φῶς τοῦ σπιτιοῦ του, ἡ παρηγοριά του εἰς τὸ γῆρας του, καὶ ἔτι πλέον ὁ κληρονόμος τῆς ὑποσχεθείσης εὐλογίας. Ἡ ἀπώλεια ἑνὸς τέτοιου υἱοῦ κατόπιν δυστυχήματος ἢ ἀσθενείας θὰ ἐξέσχιζε τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς: θὰ τοῦ ἐλύγιζεν ἀπὸ τὴν λύπην τὴν κατάσπρην κεφαλὴν του· ἀλλὰ διετάσσετο νὰ χύσῃ τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ του μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι. Αὐτὸ τοῦ ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀδύνατον.» P. P. σελ. 148

7) Ποίαν στάσιν ἐτήρησεν ὁ Ἀβραάμ ἀπέναντι τῆς σπαραξικαρδίου ταύτης προσταγῆς; Γέν. 22: 3.

8) Ὄταν ἐπλησίαζαν εἰς τὸ μέρος τῆς θυσίας, τί εἶπεν ὁ Ἀβραάμ εἰς τοὺς νέους ποῦ τοὺς συνώδευον; Τί ἔκαμεν εἰς τὸ ὄρος; Ἐδ. 5, 9, 10.

Σημ. «Ἐνῶ ἠτοιμάζοντο νὰ ξεκινήσουν τὴν τρίτην ἡμέραν, ὁ Πατριάρχης κυττάζων πρὸς βορρὰν, εἶδε τὸ ὑποσχεθὲν σημεῖον, ἕνα σύγνεφο δόξης νὰ αἰωρεῖται ἐπὶ τοῦ ὄρους Μοριά, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι ἡ φωνὴ ἡ ὁποία τοῦ ὠμίλησεν ἦτο ἐξ οὐρανοῦ.» P. P. σελ. 151.

Ὄταν ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος τῆς θυσίας ὠκοδόμησεν ἐκεῖ τὸ θυσιαστήριον. Ὁ Ἰσαάκ ἔδειξε πρόθυμον ὑπακοήν, καὶ οὕτω συμμετέσχε εἰς τὴν πίστιν τοῦ πατρὸς του.

«Τώρα ὠμίλησαν τὰ τελευταῖα λόγια τῆς ἀγάπης, ἔχυσαν τὰ τελευταῖα δάκρυα, καὶ ἐφιλήθησαν διὰ τελευταίαν φοράν.» Ὅμ. σελ. 152.

Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Θρόνος Του.

9) Ποῖον πράγμα ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ; Ψαλμ. 89 : 14, 97 : 2.

Σημ. Εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰς τὸ ἐπίγειον ἁγιαστήριον, καὶ βραδύτερον εἰς τὸν ναόν, εὐρίσκετο ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης. Μέσα στὴν κιβωτὸν αὐτὴν ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ (Δευτ. 10 : 1—5)· ὑπεράνω τοῦ νόμου ἦτο τὸ ἱλαστήριον μὲ δύο χρυσᾶ χερουβείμ ἐπικαλύπτοντα τὸ ἱλαστήριον.

«Ἄνωθεν τοῦ ἱλαστηρίου ἦτο ἡ ἐκδήλωσις τῆς θείας παρουσίας· καὶ ἐκ τοῦ μέσου τῶν δύο χερουβείμ, ὁ Θεὸς ἔκαμνε γνωστὸν τὸ θέλημά Του» .. Τὸ τοιοῦτον ἦτο μία ἀμυδρὰ ἀντανάκλασις τῆς δόξης τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ὀυρανῶ, τοῦ μεγάλου κέντρου τοῦ ἔργου διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου P. P. σελ. 349.

Ἡ Θεία Ἀγάπη.

10) Ποῖον τὸ διακριτικὸν τοῦ χαρακτήρος τοῦ Θεοῦ. Εἰς ποίας δύο ἐντολὰς συνοψίζεται ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ; Α΄. Ἰωάν. 4 : 8, 16. Ματθ. 22 : 36—40.

Σημ. «Ἐπειδὴ ὁ νόμος τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ βᾶσις τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐτυχία ὅλων τῶν λογικῶν ὄντων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πλήρη συμφωνίαν μὲ τὰς μεγάλας ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης του. Ὁ Θεὸς θέλει ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματά Του τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης, — ὑπηρεσίαν ἢ ὁποία ἐκπηδᾷ ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ χαρακτήρος Του. Δὲν εὐαρεστεῖται εἰς μίαν ἀναγκαστικὴν ὑπακοήν· καὶ προσφέρει εἰς ὅλους ἐλευθερίαν θελήσεως διὰ νὰ τοῦ ἀποδίδωσιν ἐλευθέραν ὑπηρεσίαν P. P. σελ. 34.

11) Τίνι τρόπῳ συμμετέχομεν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· τί θὰ μᾶς κάμῃ ἡ ἀγάπη αὕτη ; Ρωμ. 5 : 5.

Σημ. «Ἡ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστὸς χύνει εἰς ὅλην τὴν ὕπαρξιν εἶναι μία ζωοποιὸς δύναμις. Κάθε ζωτικὸν μέρος — ὁ ἐγκέφαλος, ἡ καρδιά, τὰ νεῦρα — συγκινοῦνται θεραπευτικῶς. Διὰ ταύτης αἱ μέγιστα ἐνέργειαι τοῦ ἀτόμου παρακινοῦνται εἰς δρᾶσιν. Ἐλευθερώνει τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἐνοχὴν καὶ τὴν λύπην, τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν φροντίδα, αἱ ὁποῖαι καταβάλλουν τὰς δυνάμεις τῆς ζωῆς. Μὲ αὐτὴν ἔρχονται ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡρεμία. Αὐτὴ ἐμφυτεύει εἰς τὴν ψυχὴν χαρὰν ποῦ κανένα ἐπίγειον πρᾶγμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ, — χαρὰν ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, — ζωοποιὸν χαρὰν». Μ. Η. σελ. 115.

12) Ποῖος ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου; Α΄ Τιμοθ. 1 : 5.

Σημ. «Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη. Ἡ φύσις Του, ὁ νόμος Του, εἶναι ἀγάπη. Ἔτσι ἦτο καὶ θὰ εἶναι πάντοτε P. P. σελ. 33.

Ἡ Ἀγάπη τῶν Ἀδελφῶν.

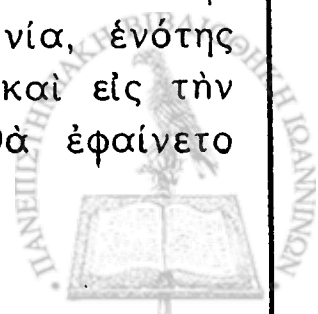
13) Ἀφοῦ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ὑπέρτατος νόμος τῆς Ἐκκλησίας, τί πρέπει νὰ κυριαρχῇ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς; Ἰωάν. 13 : 34 Α΄. Ἰωάν. 4 : 21.

Σημ. «Ἡ τελειότης τοῦ Χριστιανικοῦ χαρακτήρος ἀποκτᾶται ὅταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ βοηθεῖν καὶ εὐλογεῖν ἄλλους πηγάζει διαρκῶς ἔσωθεν. Εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγάπης ταύτης ἡ περιβάλλουσα τὸν πιστὸν ποῦ τὸν κάμνει ὁσμὴν ζωῆς διὰ ζωὴν, καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸν Θεὸν νὰ εὐλογήσῃ τὸ ἔργον Του.

14) Ὅποιαδήποτε ἡ ὁμολογία μας, ἐὰν δὲν ἀγαπῶμεν εἰλικρινῶς τοὺς ἀδελφούς, ποῖα εἶναι ἡ θέσις μας; Α΄. Ἰωάν. 3 : 14, 4 : 20.

15) Ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀγάπη τί παρουσιάζεται; Ἰωάν. 17 : 21 - 23.

Σημ. «Ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Χριστὸς κατοικεῖ μέσα σὲ κάθε καρδιάν, καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς πάσης μορφῆς φεύγει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν· ποῖον θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα; Ἀρμονία, ἐνότης καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη θὰ παρουσιασθοῦν ὅπως καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν. Ἡ χριστιανικὴ ἐνέργεια θὰ ἐφαίνετο

πανταχοῦ. Ὁλόκληρος ἡ ἐκκλησία θὰ ἦναβε εἰς φλόγαν θυσίας διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Κάθε χριστιανὸς θὰ ἔρριπτε μέσα τὸν καρπὸν τῆς αὐταπαρνήσεώς του διὰ νὰ καταναλωθῇ ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον· θὰ παρουσιάζετο μεγαλητέρα ἐνέργεια εἰς τὸ ἐξευρίσκειν νέας μεθόδους χρησιμότητος καὶ εἰς τὸ μελετᾶν τῖνι τρόπῳ θὰ ἐπλησιάζοντο οἱ δυστυχεῖς ἁμαρτωλοὶ διὰ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τὴν αἰώνιον καταστροφὴν των». Τ- τόμ. 5 σελ. 206.

ΜΕΛΕΤΗ 6. — Μαΐου 6, 1939

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΣ

Χωρίον μνήμης: Α. Κορ. 14 : 33, 40.

Παραπομπά: Ρ. Ρ. σελ. 374—377, Α. Α. σελ. 570—564.

Ἡ Θεία Διάταξις

1) Πῶς πρέπει νὰ γίνωνται πάντα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ :
Α Κορ. 14 : 40, 33.

Σημ. « Ο Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ εἶναι Θεὸς τάξεως, ἀπαιτεῖ δὲ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς Του νὰ ἔχουν κανόνας καὶ κανονισμοὺς καὶ νὰ διατηροῦν τὴν τάξιν. Ὅλοι πρέπει νὰ ἔχουν πλήρη ἀντίληψιν τοῦ Ἔργου τοῦ Θεοῦ.» Τ τόμ. 5, σελ. 274.

« Ὑπάρχει πλήρης τάξις ἐν τῷ οὐρανῷ, τελεία συμφωνία καὶ ἁρμονία.» Τόμος 4, σελ. 199.

2) Ποῖα τινὰ προτερήματα βλέπομεν εἰς τὴν ὀργάνωσιν ; Νεεμ. 4 : 13—16, Δευτερ. 1 : 15, Μαρκ. 6 : 35—41.

Σημ. « Τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει μόνον νὰ προσεύχωνται ἐν πίστει, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐργάζωνται μὲ ἐπιμέλειαν καὶ πρόνοιαν. Συναντοῦν πολλὰς δυσκολίας, καὶ ἐνίοτε ἐμποδίζουν τὸ Ἔργον τῆς θείας προνοίας ποῦ γίνεται ὑπὲρ αὐτῶν, διότι νομίζουν ὅτι ἡ σύνεσις καὶ αἱ προσπάθειαι οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουν μὲ τὴν θρησκείαν. Ὁ Νεεμίας ὅμως δὲν ἐνόμισε ὅτι ἔκαμε τὸ καθήκον του, μὲ τὸ νὰ κλαύσῃ καὶ νὰ προσευχηθῇ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Μαζὶ μὲ αὐτὰ κατέβαλε ἁγίαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως τὴν ὁποίαν ἀνέλαβεν. Μιὰ προσεκτικὴ σκέψις καὶ σοφὰ σχέδια εἶναι ἐξ ἴσου

ἀναγκαῖα σήμερον, διὰ τὰ ἱερὰ ἔργα ὅσον ἦτο καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιποχῆς τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ τείχους τῆς Ἱερουσαλήμ.» Ρ. Κ. σελ. 633, 634.

«Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εὐρίσκεται συνεχῶς ἐν κινδύνῳ. Ὁ Σατανᾶς προσπαθεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἑνός, ἡ κρίσις τοῦ ἑνός ἀνθρώπου, δὲν εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ βασισθῇ τις. Ὁ Χριστὸς θέλει ὅπως οἱ ὄπαδοί Του συνέρχωνται ὡς ἐκκλησία, μὲ τάξιν, μὲ κανόνας καὶ μὲ πειθαρχίαν ὑποτασσόμενοι εἰς ἀλλήλους, θεωροῦντες ἀλλήλους ὑπερέχοντας ἑαυτῶν. Ἐνωσις καὶ ἐμπιστοσύνη εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐκκλησίας. Ἐὰν ἕκαστος ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας θεωρεῖ ἑαυτὸν ἐλεύθερον νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, κατὰ τὴν κρίσιν του, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ ἡ ἐκκλησία ἐν ὥρᾳ κινδύνου; Ἡ εὐτυχία καὶ αὐτῆς ἡ ὑπαρξις τῆς ἐκκλησίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ταχεῖαν ἠνωμένην δρασίαν καὶ ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην τῶν μελῶν της. Ὅταν ἐν ὥρᾳ κινδύνου, κάποιος κρούει τὸν κίνδυνον, ἀπαιτεῖται ἄμεσος δραστηρία ἐργασία, χωρὶς νὰ σταματᾶται ἢ ὑπόθεσις; καὶ νὰ ἐξονυχίζεται ὀλόκληρον τὸ ἀντικείμενον, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην εἰς τὴν ἄλλην, ἐπιτρέποντες οὕτω εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀργοσυπορίας, ὅποτε μία ἠνωμένη ἐνέργεια θὰ ἤμποροῦσε νὰ σώσῃ πολλὰς ψυχὰς ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν.» Τ. Τόμ. 3, σελ. 445.

3) Ποίας ὁδηγίας εἶχεν ὁ Μωϋσῆς ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐρήμῳ; Ἐξοδ. 18: 17—22.

Σημ. «Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξ Αἰγύπτου ὁδοιπορίας των, τοὺς ἐδόθησαν μαθήματα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πειθαρχίαν των. Πρὶν ἀκόμῃ ἀναχωρήσουν ἐξ Αἰγύπτου ἐσχηματίσθη μία προσωρινὴ ὀργάνωσις, καὶ ὁ λαὸς ἀπετέλεσεν ὀμάδας, ὑπὸ ὠρισμένους ἀρχηγούς. Εἰς τὸ Σινὰ ἡ ὀργάνωσις ἐτελειοποιήθη. Ἡ τάξις ἡ ὁποία εἶναι πασιφανὴς εἰς ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐφανερώθη εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν οἰκονομίαν. Ὁ Θεὸς ἦτο τὸ κέντρον τῆς ἐξουσίας, καὶ τῆς κυβερνήσεως. Ὁ Μωϋσῆς ὡς ἀντιπρόσωπός Του, ἔμελλε νὰ διαχειρίζεται τοὺς νόμους ἐν τῷ ὀνόματί Του. Κατόπιν ἤρχετο τὸ συμβούλιον τῶν ἑβδομήκοντα ἔπειτα οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες, ἔπειτα ἀπὸ αὐτοὺς οἱ χιλίαι»

ροι, οἱ ἑκατόνταρχοι, οἱ πεντηκόνταρχοι καὶ οἱ δέκαρχοι καὶ ἄλλοι τέλει ἄνδρες ὀρισθέντες μὲ εἰδικὰ καθήκοντα. Τὸ στρατόπεδον εἶχε τακτοποιηθῆ μὲ μεγάλην τάξιν, ἢ σκηνή, τὸ κοιμητήριον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ μέσον, καὶ τριγύρω του αἱ σκηναὶ διὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ Λευῖτας. Ἐκτὸς τούτων, κάθε φυλὴ ἐστρατοπέδευε παρὰ τῆ σημαίᾳ της». Ε. σελ. 37, 38

Τὸ Σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ἡ Ἐκκλησία

4) Πῶς παριστάνεται ἡ ἐκκλησία ; Ἐφεσ. 1 : 22, 23, Α΄ Κορ. 12 : 27.

5) Πῶς ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ τις μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ ; Πράξ. 2 : 38, 39, Α΄ Κορ. 12 : 13.

6) Ποῖος εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ Πνευματικοῦ τούτου Σώματος ; Κολοσ 1 : 18, Ἐφεσ. 1 : 22

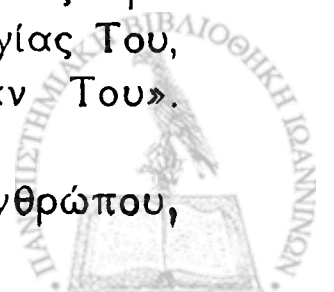
Ἕνα Τέλειον Σῶμα

7) Πόσον τελείως ἠνωμένα εἶναι τὰ μέλη τοῦ σώματος ; Ἐφεσ. 4 : 15, 16.

Σημ «Εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐφανερώθη ἡ προσωπικότης τοῦ Θεοῦ. Ὃταν ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Αὐτοῦ, ἡ ἀνθρωπίνη μορφή ἦτο τελεία εἰς ὅλα της, ἀλλ' ἦτο ἄνευ ζωῆς. Κατόπιν εἷς προσωπικός, αὐθύπαρκτος Θεὸς ἐφύσησεν μέσα εἰς τὴν μορφήν ἐκείνην τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔγεινε μία ζῶσα, λογικὴ ὑπαρξις. Ὃλα τὰ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἤρχισαν νὰ κινουῦνται. Ἡ καρδιά, αἱ ἀρτηρίαι, αἱ φλέβαι ἢ γλῶσσα, τὰ χέρια, τὰ πόδια, αἱ αἰσθήσεις, αἱ ιδιότητες τοῦ νοός, ὅλα ἤρχισαν τὸ ἔργον των, καὶ ὅλα ἐτέθησαν ὑπὸ νόμον. Ὃ ἄνθρωπος ἔγεινε ψυχὴ ζῶσα. Διὰ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Λόγου, ἕνας προσωπικός Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν ἐπροίκισε μὲ λογικὸν καὶ μὲ δύναμιν. . . .

«Ὑπεράνω ὅλων τῶν κατωτέρων ὑπάρξεων, ὁ Θεὸς ὥρισεν ὅπως ὁ ἄνθρωπος τὸ ἐπιστέγασμα τῆς δημιουργίας Του, ἐκφράζῃ τὴν σκέψιν Του καὶ ἀποκαλύπτῃ τὴν δόξαν Του». Μ. Η. σελ. 415.

Αὐτὸς ὁ θαυμάσιος ὀργανισμὸς, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου,

ἐχρησίμευσε ὅπως παραστήσῃ τὴν ἐκκλησίαν.

«Ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν Χριστιανόν, ἡ ἐκκλησία μὲ τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἀνθρώπινον ὄργανον συνεργαζόμενον μὲ τὸ θεῖον, κάθε παράγων ὑποτασσόμενος εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ὅλοι ἠνωμένοι νὰ δώσουν εἰς τὸν κόσμον τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ». Α. Α. σελ. 96.

8) Πῶς εἶναι τοποθετημένα τὰ μέλη εἰς τὸ σῶμα; Πόσα μέλη εἶναι χρήσιμα; Α'. Κορ. 12 : 18, 21, 22.

9) Ποῖον εἶναι τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐκκλησίαν; Α'. Κορ. 12 : 25 πρῶτον μέρος 1 : 10.

10) Ποῖος στενὸς δεσμὸς ὑφίσταται, ὅστις συνδέει τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας πρὸς ἄλληλα; Α'. Κορ. 12 : 25 τελ. μέρος, 26.

Αὔξεις

11) Ποῖος εἶναι ὁ κανὼν τῆς ἐπιτυχίας διὰ τὴν ἐκκλησίαν; Ἐφεσ. 3 : 11—13.

12) Πῶς θὰ φθάσωμεν τὸν κανόνα τοῦτον; Ἐφεσ 4 : 15, 16, Β'. Πέτρ. 3 : 18.

13) Τὶ χρειάζεται διὰ τὴν πνευματικὴν αὔξῃσιν; Α'. Πέτρ. 2 : 2, Ἰωάν. 6 : 63, 33.

Σημ. «Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη αὐξάνουν ὄχι χάρις εἰς τὴν περιποίησιν, φροντίδα, ἢ προσπάθειαν, τὴν ὁποῖαν κάμνουν μόνα των, ἀλλὰ χάρις εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα προῦμήθευσεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν ζωὴν των. Καθὼς τὸ βρέφος δὲν δύναται διὰ τῆς ἰδικῆς του φροντίδος ἢ δυνάμεως νὰ προσθέσῃ τι εἰς τὸ ἀνάστημά του, οὕτω καὶ σὺ δὲν δύνασαι διὰ τῆς ἰδικῆς σου προσπάθειας νὰ μεγαλώσῃς πνευματικῶς. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ βρέφη μεγαλώνουν λαμβάνοντα ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν συντήρησιν τῆς ζωῆς των,—ἀέρα, ἡλιακὸν φῶς καὶ τροφήν. Ὅτι σημαίνουν τὰ δώρα ταῦτα τῆς φύσεως εἰς τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, τὸ ἴδιον ἀκριβῶς σημαίνει καὶ ὁ Χριστὸς δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ἐμπιστεύονται

«Μὲ τὴν ἀπαράμιλλον δωρεάν τοῦ Υἱοῦ Του, ὁ Θεὸς πε-

έβαλεν ὁλόκληρον τὸν κόσμον, τρόπον τινά, μὲ μίαν ἀτμόσφαιραν χάριτος, ἰδίῃν ἀληθινὴν ὅμως, ὅσον εἶναι ὁ ἀὴρ ὁ περικαλύπτων τὴν γῆν. "Ὅσοι ἀποφασίσουν νὰ ἀναπνέουν ἐν ζωογόνον ταύτην ἀτμόσφαιραν, θὰ ζήσουν καὶ θὰ μεγαλύνουν νὰ γίνουν τέλειοι ἄνδρες καὶ τέλειαι γυναῖκες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». "Ἄγουσα σελ. 78, 79.

14) Ποίαν στάσιν πρέπει νὰ τηρῇ κάθε ἀτομικὸν ἔλος, ἐπίσης τῆς ἐκκλησίας ὡς σώματος, ὡς πρὸς τοὺς ἀρόντας σκοπούς ; Φιλιπ. 3 : 12—14.

Σημ. «Ὅσον ὀλιγώτερον λατρεύομεν τὸν ἑαυτὸν μας, ὅσον καλλίτερον θὰ ἐκτιμῶμεν τὴν ἄπειρον ἀγνότητα καὶ ἐλκτικότητα τοῦ Σωτῆρος μας Ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτίας μας, μᾶς φέρει εἰς Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ μᾶς συγωρήσῃ. "Ὅταν δὲ ἡ ψυχὴ συναισθανομένη τὴν ἀνικανότητά της, προσπαθεῖ νὰ εὔρη τὸν Χριστόν, Αὐτὸς θὰ ἀποκαλύψῃ ἑαυτὸν ἐν δυνάμει. "Ὅσον περισσότερον ἡ συναίσθησις τῶν ἠμαρτιῶν μας, μᾶς ὠθεῖ πρὸς Αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, τόσον λαμπρότερα δείγματα τοῦ χαρακτήρος Του θὰ δώσωμεν, καὶ τόσον καλλιτέραν ἀντανάκλασιν τῆς εἰκόνης Του θὰ ἀπαράσχωμεν». "Ἄγουσα σελ. 74.

15) Ποίαν πρόβλεψιν ἔκαμεν ὁ Θεὸς ἵνα γίνῃ ἡ ἐκκλησία, καὶ σήμερον ἀκόμη, ἔνδοξον σῶμα ; Ἐφεσ. 3 : 20, 1, Κολοσ 2 : 9, 10.

Σημ. «Ὁ Χριστὸς ἔκαμε κάθε προμήθειαν, ὅπως ἡ ἐκκλησία Του γίνῃ διάφορον σῶμα, φωτιζόμενον μὲ τὸ Φῶς τοῦ ὁσμου, καὶ κατέχον τὴν δόξαν τοῦ Ἐμμανουήλ. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅπως πᾶς χριστιανὸς περιβληθῇ μὲ μίαν πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν φωτὸς καὶ εἰρήνης. Ἐπιθυμεῖ ὅπως ἀποκαλύψωμεν τὴν χαρὰν Του μέσα εἰς τὴν ζωὴν μας». Ρ. Κ. σελ. 720

ΜΕΛΕΤΗ 7. — Μαΐου 13, 1939

ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Χωρίον μνήμης : Ἡσαΐα 9 : 6.

Παραπομπαί : P & P. σελ. 140—142.

Αἱ Μορφαὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως

1) Τὶ εἶδους ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ὑφίστατο ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Μωϋσέως ;

Ἀπάντησις : Τὸ πατριαρχικὸν σύστημα (ιδεὶ Γένεσ. 8 : 20, 12 : 6—8, 26 : 24, 25, 33 : 18—20.)

Σημ. «Ὁ οἶκος τοῦ Ἀβραάμ διελάμβανε ἄνω τῶν χιλίων ψυχῶν Ἐκεῖνοι ποὺ διὰ τῆς διδασκαλίας του ἔμαθον νὰ λατρεύουν τὸν ἕνα Θεόν, εὗρον ἄσυλον εἰς τὸ στρατόπεδόν του· καὶ ἐδῶ, ὅπως σ' ἕνα σχολεῖον, ἔλαβαν τέτοια διδασκαλίαν ἢ ὁποῖα θὰ τοὺς προετοίμαζε νὰ ἀντιπροσωπεύσουν τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Οὕτω μεγάλη εὐθύνη τὸν ἐβάρυνε. Ἐδίδασκε ἀρχηγούς οἰκογενειῶν, αἱ δὲ μέθοδοι τῆς διοικήσεώς του θὰ ἐξετελοῦντο εἰς τὰ σπίτια εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἦσαν ἡ κεφαλή.

«Εἰς τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια ὁ πατὴρ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἱερεὺς τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἐξήσκει τὴν ἐξουσίαν ἐπάνω στὰ παιδιά του, ἀκόμη καὶ ὅταν ταῦτα ἀποκτοῦσαν ἰδικὰς τῶν οἰκογενείας. Οἱ ἀπόγονοι του ἐδιδάσκοντο νὰ βλέπουν αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν τόσον εἰς τὰ θρησκευτικὰ ὅσον καὶ εἰς τὰ κοσμικὰ ζητήματα. Τὸ πατριαρχικὸν αὐτὸ σύστημα διοικήσεως προσεπάθησε νὰ τὸ διαιωνίσῃ ὁ Ἀβραάμ, διότι συνέτεινε εἰς τὸ νὰ διατηρῆ τὴν γνώσιν τοῦ Θεοῦ. Ἦτο ἀνάγκη νὰ συνδέωνται τὰ μέλη ὁμοῦ, διὰ νὰ γίνῃ φραγμὸς κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας ἢ ὁποῖα εἶχε τόσον διαδοθῆ καὶ τόσον βαθυὰ ριζωθῆ Ὁ Ἀβραάμ προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπον νὰ διαφυλάξῃ τὸ προσωπικόν του ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνωθῆ μὲ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ νὰ βλέπουν τὰ εἰδωλολατρικὰ τοὺς ἔθιμα· διότι ἤξευρεν ὅτι ὅταν σχετισθῆ τις μὲ τὸ πονηρὸν ἀσυναισθήτως διαφθείρῃ τὰς ἀρχὰς του. Ἡ μεγαλητέρα του φροντίς ἦτο νὰ ἀποκλείσῃ κάθε εἶδος

ευδοῦς θρησκείας, καὶ νὰ ἀποτυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν τὸ μεγα-
εῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ ζῶντος Θεοῦ ὡς τὸ ἀληθές ἀντικεί-
μενον λατρείας

«Ἦτο σοφὸν σχέδιον, ποῦ ἔκαμεν ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἀπο-
όψῃ τὸν λαόν Του ὅσον ἦτο δυνατόν, ἀπὸ τοῦ νὰ σχετίζεται
ἐ τοὺς εἰδωλολάτραις, κάμνοντας τὸν λαόν Του νὰ κατοικῇ
ὄνος, καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζεται μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν. Ἐχώρισε
ὁν Ἀβραὰμ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρικὴν συγγένειάν του, διὰ νὰ
μπορέσῃ ὁ πατριάρχης νὰ διδάξῃ καὶ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὴν οἰκο-
γένειάν του μακρὰν ἀπὸ τὰς θελκτικὰς ἐπιρροὰς αἱ ὁποῖαι θὰ
οὺς περιέβαλλον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ διὰ νὰ διατηρηθῇ
πραγματικὴ πίστις ἐν τῇ ἀγνότητί της ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους
ου, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν». P. P. σελ. :141. 142

2) Τί εἴδους διοικήσεις ὑπῆρχεν ἐν τῷ Ἰσραὴλ ἀπὸ
Μωϋσέως μέχρι Σαούλ; Α'. Σαμουὴλ 8 : 6, 7.

Ἀπάντησις. Θεοκρατικὴ μορφή. (Ψαλμ. 47 : 1—9).

Σημ. «Θεοκρατία. 1. Κυβέρνησις μεταξὺ τῶν ἀνθρώ-
πων ἀναγνωρίζουσα τὴν ἄμεσον κυριαρχίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ δεχο-
μένη τὰς ἀποκαλύψεις Του ὡς πολιτικὸν νόμον της. 2... Ἡ
Ἐβραϊκὴ κυβέρνησις ἀπὸ Μωϋσέως μέχρι τῆς Μοναρχίας,
μφαντικῶς, μία ἄμεσος κυβέρνησις τοῦ Θεοῦ Standard
Dictionary.

«Ἡ κυβέρνησις τοῦ Ἰσραὴλ διευθύνετο ἐν ὀνόματι καὶ
διὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔργον τοῦ Μωϋσέως, τῶν ἑβδο-
μήντα πρεσβυτέρων, τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν κριτῶν, ἦτο μόνον
διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τοὺς νόμους τοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς εἶχε δώσει.
Δὲν εἶχαν ἐξουσίαν νὰ νομοθετοῦν διὰ τὸ Ἔθνος. Αὕτη ἦτο
καὶ ἐξηκολούθει νὰ εἶναι, ἡ θέσις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἰσραὴλ
ὡς ἔθνος Ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα, ἄνδρες ἐμπνευσμένοι ἀπὸ
τὸν Θεὸν ἐστέλλοντο νὰ διδάξουν τὸν λαόν, καὶ νὰ τὸν ὀδηγή-
σουν νὰ ὑπακούῃ εἰς τοὺς νόμους». P. P. σελ. 603.

Ἐξουσία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

3) Ποῖος μόνον, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, ἔχει τὸ
δικαίωμα νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ; Ἡσ. 9 : 6, 7, Πράξ. 15 : 2, 6, 13—19, 22.

4) Ποίαν πνευματικήν ἐξουσίαν παρέσχεν ὁ Χριστός εἰς τὴν ἐκκλησίαν Του ; Ματθ. 18 : 18, Ἰωάν. 20 : 22, 23.

Σημ. «Εἰς τὴν ὀργανωμένην ἐκκλησίαν Του θέτει εὐθύνην διὰ τὰ μέλη ἀτομικῶς. Πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι πίπτουν εἰς ἁμαρτίαν, ἡ ἐκκλησία ἔχει τὸ καθήκον, νὰ προειδοποιήσῃ, νὰ νουθετήσῃ, καὶ εἰ δυνατόν νὰ διορθώσῃ. "Ἐλεγετον, ἐπίπληξον, πρότρεψον", ὁ Κύριος λέγει, 'μετὰ πάσης μακροθυμίας καὶ διδαχῆς'. Φέρθητε πιστῶς μετὰ τὸ ἄδικον. Εἰδοποιήσον πᾶσαν ψυχὴν ἢ ὅποια κινδυνεύει. Μὴ ἀφήσῃς κανένα νὰ ἐξαπατηθῇ. Ἀνάφερε τὴν ἁμαρτίαν μετὰ τὸ ὄνομά της. Διακήρυξε τὸ τί εἶπεν ὁ Θεὸς ἐν σχέσει μετὰ τὸ ψεῦδος, μετὰ τὴν παράβασιν τοῦ Σαββάτου, μετὰ τὴν κλοπὴν, μετὰ τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ μετὰ κάθε ἄλλο κακόν, 'οἱ τὰ τοιαῦτα πράττοντες βασιλείαν Θεοῦ δὲν θέλουσι κληρονομήσει'. Ἐὰν ἐπιμένουν ἁμαρτάνοντες, ἡ κρίσις τὴν ὅποιαν τοὺς διεκήρυξες ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐκδίδεται ἐναντίον των ἐν τῷ οὐρανῷ. Προτιμῶντες τὴν ἁμαρτίαν, χωρίζονται ἀπὸ τὸν Χριστόν· ἡ ἐκκλησία πρέπει νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἐπικροτεῖ τὰς πράξεις των, ἄλλως αὐτὴ ἢ ἰδία ἀτιμάζει τὸν Κύριόν της. Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶπῃ διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὅτι εἶπεν ὁ Θεὸς περὶ αὐτῆς. Πρέπει νὰ συμπεριφερθῇ σύμφωνα μετὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τότε ἡ ἐνέργειά της ἐπικυροῦται ἐν οὐρανοῖς. Ἐκεῖνος ποῦ περιφρονεῖ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκκλησίας, περιφρονεῖ τὴν ἐξουσίαν Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ». D. A. σελ. 805, 806.

«Ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ἔδωσε μεγάλην δύναμιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν Του. Ἐδωσε τοὺς κανόνας ποὺ πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται ὅταν δικάζωνται τὰ μέλη της. Ἀφοῦ ἔδωσε καθαρὰς ὁδηγίας ὡς πρὸς τὴν πορείαν ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν, κατόπιν λέγει, "Ἀληθῶς σὰς λέγω, ὅσα ἐὰν δέσητε ἐπὶ τῆς γῆς, θέλουσιν εἶσθαι δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε [ἐκκλησιαστικὴ ποινὴ] ἐπὶ τῆς γῆς, θέλουσιν εἶσθαι λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ". Οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἐπικυρώνει τὴν ποινὴν τῆς ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὰ μέλη της, ὅταν ἀκολουθεῖται ὁ κανὼν τῆς Γραφῆς.

«Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν ἐξουσιοδοτεῖ ἕνα ἄνθρωπον

νά ἐπιβάλλη τὴν κρίσιν του ἐναντίον τῆς κρίσεως τῆς ἐκκλησίας, οὔτε καὶ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ βιάζη τὰς ἰδέας του ἐναντίον τῶν ἰδεῶν τῆς ἐκκλησίας. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία καὶ διοικήσεις, ἡ ἐκκλησία θὰ διεμελιζέτο δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ σταθῇ ὡς σῶμα» Τ. τόμ. 3 σελ. 428.

Ἐκκλησιαστικὴ Ποινὴ.

5) Ἔως πότε ἠμπορεῖ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν πειθαρχίαν τῆς ἡ ἐκκλησίας ; Β'. θεσ. 3 : 6 Α'. Τιμ. 6 : 3—5 Ματθ. 18 : 17.

Σημ. «Ἡ ἐκκλησία ἔχει τὴν εὐθύνην νὰ διαγράψῃ τοὺς ἀναξίους, ὅσοι διὰ τῆς ἀντιχριστιανικῆς διαγωγῆς των θὰ ἔφεραν αἴσχος εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ὅτιδήποτε κάμει ἡ ἐκκλησία σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐπικυροῦται ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Τ. τόμ. 7 σελ. 263.

6) Ποῖος μόνον ἔχει τοιαύτην ἐξουσίαν ; αθ. 18 : 17.

Σημ. «Μήπως τὰ ὀλίγα πρόσωπα τῆς ἐπιτροπῆς θὰ ἀναλάβουν τὴν εὐθύνην νὰ διαγράψουν τὸν πλανώμενον ; Ἐὰν παρακούσῃ αὐτῶν, εἶπέ τοῦτο πρὸς τὴν ἐκκλησίαν» Ματθ. 18 : 17. Ἡ ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀποφασίζῃ διὰ τὰ μέλη της.

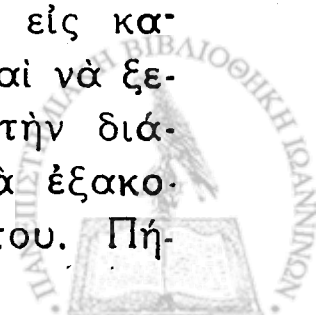
«Ἄλλ' ἐὰν καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἄς εἶναι εἰς σὲ ὡς ὁ Ἐθνικὸς καὶ ὁ Τελώνης». Ματθ. 18 : 17.

Ἐὰν δὲν ἀκολουθήσῃ τὴν φωνὴν τῆς ἐκκλησίας, ἐὰν ἀρνηθῇ κάθε προσπάθειαν ποὺ γίνεται δι' αὐτόν, τότε ἡ ἐκκλησία εὐθύνεται νὰ τὸν διαγράψῃ. Τὸ ὄνομά του τότε θὰ σβύσῃ ἀπὸ τὰ βιβλία. Τ. τομ. 7 σελ. 262.

7) Ποίαν ὁδηγίαν δίδει ὁ Χριστὸς ὅσον ἀφορᾷ τὴν αὐθαίρετον ἐξουσίαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ; Ματθ. 20 : 25—28 Α'. Πέτρ. 5 : 1—3.

8) Πῶς πρέπει νὰ φερώμεθα πρὸς ἓνα πλανώμενον μέλος ; Ματθ. 18 : 15, 16. Γαλ. 6 : 1, 2. Ἰακωβ. 5 : 20

Σημ. «Μὴ ἐπιτρέψῃς εἰς τὸ πάθος νὰ ὠριμάσῃ εἰς κακίαν. Μὴ ἐπιτρέψῃς εἰς τὴν πληγὴν νὰ ἐμπυώσῃ καὶ νὰ ξεσπάσῃ σὲ δηλητηριώδη λόγια, τὰ ὅποια μολύνουν τὴν διάλογον τῶν ἀκροατῶν. Μὴν ἀφήσῃς πικρὰς σκέψεις νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ κατέχουν τὸν νοῦν σου καὶ τὸν ἰδικόν του. Πή-

γαινε εἰς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ μὲ ταπεινοφροσύνην καὶ εἰλικρίνειαν ὁμίλησέ του περὶ τῆς ὑποθέσεως.

«Ὅτι δὴποτε εἶναι ὁ χαρακτήρ τῆς παραβάσεως, τὸ τοιοῦτον δὲν ἀλλάσσει τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει κάμει διὰ νὰ κανονίζωνται αἱ παρεξηγήσεις καὶ αἱ προσωπικαὶ βλάβαι. Ὁμιλῶν μόνον καὶ ἐν πνεύματι Χριστοῦ πρὸς τὸν πταίσαντα πολλάκις τὸ τοιοῦτον ἐξομαλύνει τὴν δυσκολίαν. Ὑπαγε πρὸς τὸν πλανώμενον, μὲ τὴν καρδιά γεμάτην ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν συμπάθειάν Του, καὶ προσπάθησε νὰ διορθώσης τὴν ὑπόθεσιν. Συζήτησε μαζύ του ἡσυχᾶ. Ἄς μὴ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χεῖλη σου δυσάρεστα λόγια. Ὁμίλησε μὲ ἓνα τρόπον ποῦ νὰ τὸν δεχθῆ. Ἐνθυμοῦ τὰ λόγια ὁ ἐπιστρέψας ἀμαρτωλὸν ἀπὸ τῆς πλάνης τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, θέλει σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου, καὶ θέλει καλύψει πλῆθος ἀμαρτιῶν». Ἰάκωβος 5 : 20.

«Πάρε εἰς τὸν ἀδελφόν σου φάρμακον ποῦ θὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀσθένειαν τῆς δυσαρρεσκείας του

Κάμε ὅτι μπορεῖς γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃς. Πρὸς χάριν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητος τῆς ἐκκλησίας, πάρετο ὡς προνόμιον καὶ ὡς ὑποχρέωσιν σου νὰ τὸ κάμῃς. Ἐὰν σοῦ ἀκούσῃ τὸν ἕκαμες φίλον σου» Τ. τομ 7 σελ. 261.

Ἡ θεία Διάταξις τῆς Ἱερωσύνης.

9) Ποῖοι θεῖοι παράγοντες συνεργάζονται εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἱερωσύνης; Μάρκ. 3 : 13, 14, Πράξ. 13 : 2, Ἐβρ. 5 : 4.

Σημ. «Ὁ Θεὸς ἔχει ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἔχει ἐκ Θεοῦ τὴν ἱερωσύνην». Τ. Μ. σελ. 52.

«Ἦσαν δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐν τῇ ὑπαρχούσῃ ἐκκλησίᾳ προφῆται τινὲς καὶ διδάσκαλοι, ὁ Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ καλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, καὶ Μαναὴν . . . καὶ ὁ Σαῦλος. Καὶ ἐνῶ ὑπηρέτουν εἰς τὸν Κύριον καὶ ἐνήστευον, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, χωρήσατε εἰς Ἐμὲ τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον διὰ τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον προσεκάλεσα αὐτούς. Πρὶν ἢ σταλῶσιν ὡς ἱεραπόστολοι εἰς τὰ Ἔθνη, οἱ ἀπόστολοι οὗτοι καθιερώθησαν εἰς τὸν Κύριον ἐπισήμως,

τῆς νηστείας καὶ προσευχῆς καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν
ἔργων. Οὕτω ἔλαβον τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὅχι
ὅπως νὰ διδάσκουν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ νὰ βαπτίζουν
καὶ ὀργανώνουν ἐκκλησίας, προικισθέντες μὲ πλήρη ἐκκλη-
σιαστικὴν ἐξουσίαν». Α. Α. σελ 160, 161

10) Διὰ ποῖον σκοπὸν ἐξελέγησαν οἱ δώδεκα ἀπό-
στολοι; Μαρκ. 3 : 14, 16 : 15, 16, Λουκ 9 : 1, 2.

11) Ποῖος ἄλλος σκοπὸς θὰ ἐκπληρωθῆ διὰ τῆς
ἐκκλησιαστικῆς ἀρχηγίας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ; Ἐφεσ. 4 : 11—13, Α. Θεσ.
2 : 10—12

Σημ. «Ὁ Κύριος ἔχει τοὺς παράγοντάς Του, καὶ τὴν
ἐκκλησίαν Του ἢ ὅποια ἐπέρασσε διωγμούς, συμφορὰς καὶ σκο-
πὸν. Ὁ Ἰησοῦς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔδωσε ἔ-
ξουσίαν ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ θὰ τὴν συμπληρώσῃ, καθάρισῃ, ἐξευ-
σώσῃ, καὶ ἐξυψώσῃ, διὰ νὰ σταθῆ μέσα στὴν μεγάλην δια-
κονίαν τοῦ κόσμου τούτου. Ἄνθρωποι ἐκλεγέντες ἀπὸ τὸν
κύριον ὠρίσθησαν ὅπως παρακολουθοῦν πιστῶς ἵνα μὴ καταρ-
θῆ ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τὰ πονηρὰ σχέδια τοῦ σατανᾶ, ἀλλὰ
σταθῆ μέσα στὸν κόσμον ὅπως προαγάγῃ τὴν δόξαν τοῦ
κυρίου μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων» Τ. Μ. σελ 52, 53.

Ἀγάπη, Ὑποταγή, Ταπεινοφροσύνη.

12) Ποίαν ἐξουσίαν ἔχει ὁ ποιμὴν τοῦ ποιμνίου τοῦ
κυρίου; τί κατακρατεῖται; Α΄ Πέτρ. 5 : 2, 3.

Ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάσις ὅλων τῶν πιστῶν
πρὸς αὐτὸν; Α΄ Πέτρ. 5 : 5 πρ. μερ. Ἐφεσ. 5 : 21.

14) Τί πρέπει ὅλοι νὰ ἐνδυθοῦν; Α΄ Πέτρ. 5 : 5—7.

Σημ. «Πράγματι οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶναι πάντοτε
εινόφρονες ἢ ταπεινοφροσύνη εἶναι χάρις ἢ ὅποια φυσικὴ
ἐπιθυμία τοὺς πηγαίνει ὡς τὸ φόρεμα. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν
ἐπιθυμία τὴν διάνοιάν τους μὲ πολυτίμους γνώσεις, καὶ οἵτινες
ὄχι ἔχουν γνησίους σκοποὺς καὶ λεπτότητα, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ
ὄχι εἶναι πρόθυμοι νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἀδυναμίαν τῆς κρίσεώς
αὐτῶν. Δὲν εἶναι οὔτε ἐγωῖσταί, οὔτε ὑπερήφανοι· ἀλλὰ ἔχοντες
ἐπιθυμία τὸν ἑαυτῶν τὸν ὑψηλοτέρους σκοποὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἠμπορεῖ

νά φθάσουν διανοητικῶς, φαίνονται ὡσάν μόνις νά ἀρχίζου
τὴν ἀνοδὸν. Ὁ ἐπιπολαίως σκεπτόμενος, ἐκεῖνος πού ἔχα
ἀρχάς ἢ ἡμιμάθειαν γνώσεως, αὐτὸς θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν, τοῦ
σοφόν, καὶ κομπάζει ἀπρεπῶς». Τ. τόμ. 4 σελ. 338, 339.

ΜΕΛΕΤΗ 8. — Μαΐου 20, 1939

Ο ΘΕΜΑΤΟΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Χωρίον μνήμης: Α΄ Κορ. 2 : 9, 10.

Παραπομπαί: C. O. L. σελ. 103—121.

Ὁ Θησαυρὸς ὁ ἐμπιστευθεὶς εἰς τὸν Ἰσραήλ.

- 1) Ποῖον προτέρημα εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι; Ρωμ. 3 : 1, 2.
- 2) Τί διελάμβανεν τὸ τοιοῦτον; Ρωμ. 9 : 4, 5.
- 3) Ποῖοι σήμερον εἶναι οἱ ἀληθεῖς διάδοχοι τῶν
Ἰουδαίων ἢ Ἰσραηλιτῶν; Ρωμ. 2 : 28, 29. Γαλ. 3 : 29.

Ὁ Οὐράνιος Θησαυρὸς

4) Μὲ τί εἶναι ὁμοία ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν
Ματθ. 13 : 44.

Σημ. «Ὁ ἀγρὸς τῆς παραβολῆς ὁ ὁποῖος ἐμπεριέχει τὸν
θησαυρὸν παριστάνει τὰς Ἀγίας Γραφάς». C. O. L. σελ. 104

5) Τί εἶναι ὁ θησαυρὸς;

Ἀπάντησις: «Τὸ εὐαγγέλιον εἶναι ὁ θησαυρὸς. Κα
αὐτὴ ἡ γῆ δὲν ἔχει τόσας φλέβας χρυσοῦ καὶ τόσα πολύτιμα
πράγματα ὅσα ἔχει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ». Ὁμοίως σελ. 104.

6) Μὲ ποίαν ἀξίαν ἠμπορεῖ νά συγκριθῇ ὁ θησαυ
ρὸς οὗτος; Ρωμ. 11 : 33 Ἰωβ 28 : 14—18.

Σημ. «Ἡ ἀξία τοῦ θησαυροῦ τούτου ὑπερβαίνει τὸν
χρυσὸν ἢ τὸν ἄργυρον. Τὰ πλούτη τῶν μεταλλείων τῆς γῆς
δὲν ἠμποροῦν νά συγκριθοῦν μὲ αὐτόν. Ἡ Γραφή εἶναι τὸ
μεταλλεῖον τοῦ ἀνεξερευνητοῦ πλοῦτου τοῦ Χριστοῦ». C. O. L.
σελ. 107.

Ὁ Ἀνεξιχνίαστος Πλοῦτος

7) Μὲ τι ἄλλο παρομοιάζεται ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν; Ματθ. 13 : 45, 46.

8) Ποῖος εἶναι ὁ πολῦτιμος μαργαρίτης; Ἐφεσ. 8. Α΄ Κορ. 1 : 30 Κολοσ. 2 : 9, 10.

Σημ. «Ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος εἶναι ὁ πολῦτιμος μαργαρίτης· ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ὅλη ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς, τὸ πλήρωμα τῆς ὀνείας» C. O. L. σελ. 115.

Πράγματι, «τὸ εὐαγγέλιον εἶναι ὁ θησαυρὸς», ὁ ἀγρὸς ἐμπεριέχων τὸν θησαυρὸν τοῦτον εἶναι «αἱ Ἀγίαι Γραφαί»· Ἰησοῦς εἶναι ὁ πολῦτιμος μαργαρίτης. Ἀλλὰ πρέπει νὰ δώσωμε πᾶν ὅ,τι ἔχωμε γιὰ νὰ ἀγοράσωμε τὸν ἀγρὸν. Ὅλα μᾶς ἄ νὰ ἀποκτήσωμε τὸν πολῦτιμον μαργαρίτην. Μὲ πόσῃν ῥοσοχῇν πρέπει νὰ φυλάττωνται οἱ πολῦτιμοι οὗτοι θησαυροί!!

9) Εἰς ποίους εἶναι σκεπασμένος ὁ θησαυρὸς οὗτος αἱ διατί; Β΄ Κορ. 4 : 3, 4. Α΄ Κορ. 2 : 14.

10) Τίνι τρόπῳ καὶ μόνον θὰ ἀνακαλύψωμε τὸν λουῖτον τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ; Α΄ Κορ. 2 : 9—12.

Ἄνευ Ἀργυρίου, Ἄνευ Τιμῆς

11) Ποία εἶναι ἡ τιμὴ Του; Ἡσαΐα 55 : 1, 2 Ἀποκ. 2 : 17.

Σημ. «Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία εὐλογία τοῦ ὅλοι ἡμποροῦν νὰ ἀπολαύουν. Οἱ πτωχότεροι ὅπως καὶ οἱ πλουσιότεροι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀγοράσουν τὴν σωτηρίαν· ὁμοίως οὐδὲν ποσὸν κοσμικοῦ πλοῦτου ἡμπορεῖ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ. Ἀποκτιᾶται διὰ τῆς προθύμου ὑπακοῆς, ὅταν δώσωμε τοὺς ἑαυτοὺς μας στὸν Χριστὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡγοράσθημεν.

«Δὲν δυνάμεθα νὰ κερδίσωμε τὴν σωτηρίαν μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν ζητοῦμε μὲ τέτοιον ἐνδιχφῆρον καὶ ἐπιμονὴν ὥσταν νὰ ἀφίνομεν κάθε τι ἄλλο εἰς τὸν ἄλλον κόσμον δι' αὐτήν». C. O. L. σελ. 117.

12) Ποίαν γλῶσσαν χρησιμοποιεῖ ὁ Πέτρος διὰ νὰ περιγράψῃ τὴν ἀξίαν τοῦ εὐαγγελίου; Β. Πετρ. 1 : 1.

13) Ποῦ παρεδόθη τὸ πολῦτιμον τοῦτο πράγμα Ἰούδα 3.

Σημ. «Διὰ τὴν πίστιν, ἣτις ἅπαξ παρεδόθη εἰς τοὺς ἁγίους».

«Ἡ ἐκκλησία προικισθεῖσα διὰ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ θεματοφύλαξ Του, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ πλοῦτος τοῦ ἐλέους, τῆς ἀγάπης, τῆς χάριτός Του, θὰ φανῆ ἐν τέλει πλήρως». Τ. Μ. σελ. 18.

«Ἡ ἐκκλησία εἶναι τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ὥρισεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Διωργανώθη δι' ὑπηρεσίαν, ἡ δὲ ἀποστολή της εἶναι νὰ φέρῃ τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὸν κόσμον. Ἐξ ἀρχῆς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἦτο ὅπως διὰ τῆς ἐκκλησίας Του ἀνιανακλάσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ πλήρωμά Του καὶ ἡ ἰκανότης Του. Τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας, ἐκείνους ποῦ ἐξέλεξεν ἀπὸ τὸ σκοτὸς εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς, πρέπει νὰ παρουσιάσουν εἰς τὸν κόσμον τὴν δόξαν Του. Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τοῦ πλοῦτου τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ· καὶ διὰ τῆς ἐκκλησίας ἐν τέλει θὰ φανερωθῇ, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἡ τελικὴ καὶ πλήρης ἔκθεσις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ». Α. Α. σελ. 9.

14) Τί λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος περὶ τῆς κατοχῆς μας τοῦ τοιοῦτου θησαυροῦ ; Β'. Κορ. 4 : 6, 7.

Σημ. «Ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ διὰ τοῦ λαοῦ Του σήμερον εἶναι ὁ ἴδιος μὲ ἐκεῖνον ποῦ ἤθελε νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ Ἰσραὴλ ὅταν τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Ὅταν θεωρῇ τὴν καλωσύνην, τὸ ἔλεος, τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποκαλύπτωνται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὁ κόσμος θὰ ἔχῃ τότε μίαν ἀναπαράστασιν τοῦ χαρακτήρος Του. Καὶ ὅταν ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ οὕτω ἀπλοποιεῖται ἐν τῇ ζωῇ, καὶ αὐτὸς ὁ κόσμος θὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπεροχὴν ἐκείνων ποῦ ἀγαποῦν καὶ φοβοῦνται καὶ λατρεύουν τὸν Θεὸν ἀπὸ κάθε ἄλλον λαὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Κύριος ἔχει τὰ μάτια Του ἐστραμμένα ἐπάνω εἰς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν τέκνων Του. Ἐχει τὰ σχέδιά Του δι' ἕνα ἕκαστον. Ὁ σκοπὸς Του εἶναι ὅπως ἐκεῖνοι ποῦ ἐφαρμόζουν τὰς Ἀγίας Του ἐντολάς εἶναι διακριτικὸς λαός». Τ. τόμ. 6 σελ. 11, 12.

ΜΕΛΕΤΗ 9. — Μαΐου 27, 1939

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Χωρίον μνήμης : Ψαλμ. 43 : 3.

Παραπεμπή : Α Α σελ. 9—16.

Ἡ Ἐκκλησία Νικήτρια

1) Περιγράψατε τὴν εἰκόνα, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ προφήτης διὰ τὴν παραστήσῃ τὴν ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν.
Ἀποκάλ. 6 : 1, 2.

2) Ὅμιλῶν περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς ἰππέως, ποῖα τρία πράγματα ἀναφέρει ὁ ψαλμωδός, διὰ τῶν ὁποίων εὐδοκίμει ; Ψαλμ. 45 : 1—4.

Ἡ Ἀλήθεια

3) Ὅμιλῶν εἰς τὸν Θωμᾶ, τί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ Ἐαυτοῦ Του ; Ἰωάν. 14 : 6.

Σημ. « Διὰ τῆς ἀνθρωπότητός Του, ὁ Χριστὸς ἤγγιζε τὴν ἀνθρωπότητα· διὰ τῆς θεότητός Του, κρατεῖ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ. Ὡς Υἱὸς ἀνθρώπου, μᾶς ἔδωσεν ἓνα παράδειγμα ὑπακοῆς· ὡς Υἱὸς Θεοῦ, μᾶς δίδει τὴν δύναμιν πρὸς ὑπακοήν. Ὁ Χριστὸς ἦτο Ἐκεῖνος ὅπου ἀπὸ τὴν βάτεν εἰς τὸ ὄρος Χωρὴβ ὠμίλησε πρὸς τὸν Μωϋσῆν λέγων, Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ὡν . . . Οὕτω θέλεις εἰπεῖ πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ Ὁ Ὡν μὲ ἀπέστειλε πρὸς ἐσᾶς. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἐχέγγυον τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἰσραὴλ. Οὕτω ὅταν ἦλθεν ὁ γενόμενος ὅμοιος μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἔδήλωσεν περὶ Ἐαυτοῦ τὸ Ἐγὼ εἶμαι τὸ παιδίον τῆς Βηθλεέμ, ὁ πρᾶος καὶ ταπεινὸς Σωτὴρ, εἶναι Θεὸς φανερωθεὶς ἐν Σαρκί. Καὶ μᾶς λέγει. « Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός » « Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς ». « Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή ». « Ἐδόθη Μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς ». « Ἐγὼ εἶμαι ἡ διαβεβαίωσις πάσης ὑποσχέσεως ». « Ἐγὼ εἶμαι μὴ φοβεῖσθε ». « Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν εἶναι ἡ ἀσφάλειά μας ὅτι θὰ ἐλευθερωθοῦμεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸν νόμον τοῦ οὐρανοῦ ». D. A. σελ. 24, 25.

4) Τί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς περὶ τῆς ἀληθείας ; Ἰωάν. 8 : 32.

5) Ὑπὸ ποίους ὄρους ἤμποροῦμε νὰ γνωρίσωμε τὴν ἀλήθειαν ; Ἰωάν. 7 : 17.

Σημ. «Ὅστισδήποτε μελετήσῃ μὲ προσοχὴν τὴν Γραφήν. ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς αὐτήν, θὰ λάβῃ θεῖαν διαφώτησιν, θὰ ἐννοήσῃ τὰς Γραφάς». D. A. σελ. 459.

6) Ἀφοῦ ἀπεφασίσασαμε νὰ κάμωμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τίνι τρόπῳ θὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ; Ἰωάν. 16 : 13—15.

Σημ. «Τὸ Πνεῦμα προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν μεγάλην θυσίαν ἢ ὁποία ἐγένετο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Γολγοθᾶ, νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀνοίξῃ εἰς τὴν ἔνοχον ψυχὴν τὰ πολύτιμα πράγματα τῶν Γραφῶν... Τὸ Πνεῦμα λαμβάνει τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἀποτυπώνει ἐπὶ τῆς ψυχῆς. Διὰ τῆς δυνάμεώς Του ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς θὰ γίνῃ τόσο ἀπλή πού δὲν ἤμπορεῖ νὰ πλανηθῇ τις». A. A. σελ. 52, 53.

Ἡ Ἀλήθεια Ἐνθρονισμένη

7) Ποῦ πρέπει νὰ εἶναι ἐνθρονισμένη ἡ ἀλήθεια ; ψαλμ. 119 : 11, 51 : 6.

8) Τί θὰ κάμῃ ἡ ἀλήθεια σ' ἐκεῖνον πού παραδίδεται εἰς αὐτήν ;

Ἀπάντησις. 1) Ἔχει καθαριστικὴν καὶ ἐξαγιαστικὴν δύναμιν ; Α'. Πέτρ. 1 : 22 Ἰωάν. 17 : 17.

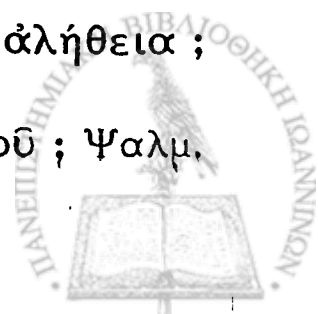
2) Χρησιμεύει ὡς πανοπλία καὶ ἀσπίς ; Ψαλμ. 91 : 4.

3) Ὄδηγεῖ πρὸς τὸν οὐρανόν ; Ψαλμ. 43 : 3 Ἡσ. 26 : 2.

Σημ. «Λαμβανομένη μέσα στὴν καρδιὰ τὸ προζῦμι τῆς ἀληθείας θὰ κανονίσῃ τὰς ἐπιθυμίας θὰ ἐξαγνίσῃ τὰς σκέψεις καὶ θὰ γλυκάνῃ τὴν διάθεσιν. Ζωοποιεῖ τὰς ἰκανότητας τοῦ νοῦ καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς. Εὐρύνει τὴν ἰδιότητα τῆς αἰσθήσεως διὰ τὴν ἀγάπην». C. O. L. σελ. 101.

9) Ἐπὶ πόσον καιρὸν θὰ παραμένῃ ἡ ἀλήθεια ; Ψαλμ. 100 : 5, 117 : 2.

10) Τί λέγεται περὶ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ; Ψαλμ. 119 : 142, 151,

Σημ. «Διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἀνοίγονται εἰς τοὺς ἀθρώπους αἱ μεγάλαι ἀρχαὶ τῆς δικαιοσύνης αἱ ὁποῖαι διαλαμβάνονται εἰς τὸν νόμον Του. Ἀφοῦ δὲ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, καὶ δίκαιος, καὶ ἀγαθός, ἀντίγραφον τῆς θείας τελειότητος, ἔπεται ὅτι ὁ θεῖος χαρακτήρ, ὅστις ἐσχηματίσθη διὰ τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὸν νόμον ἐκείνον θὰ εἶναι ἅγιος. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἓνα τέλειον παράδειγμα ἑνὸς τοιούτου χαρακτήρος

«Τὸ ἔργον τοῦτο ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἐνοικοῦντος Πνεύματος τοῦ Θεοῦ Ὁ Παῦλος συμβουλεύει τοὺς πιστοὺς, ἔμετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐργάζεσθε τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν Αὐτοῦ. Ὁ χριστιανὸς θὰ αἰσθανθῇ τὰς εἰσηγήσεις τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ θὰ διατηρῇ ἓνα ἀδιάκοπον πόλεμον ἐναντίον τῆς. Ἐδῶ εἶναι ποῦ χρειάζεται ἡ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου ἐνοῦται μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ πίστις ἀναφωνεῖ, ἡ χάρις εἰς τὸν Θεόν, ὅστις δίδει εἰς ἡμᾶς τὴν νίκην διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». G. C. σελ. 469, 470.

11) Τὶ πρέπει ἡμεῖς νὰ κάμωμεν; Β'. Τιμ. 2 : 15, Β'. Κορ. 4 : 2.

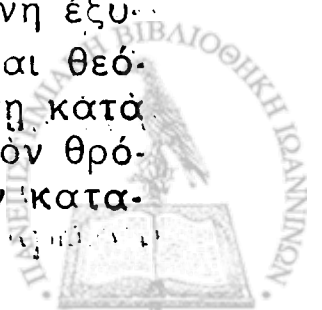
Ἡ Ἀποστασία

12) Γνωρίζων ὁ ἀπόστολος Παῦλος τί θὰ συνέβαιεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ποίαν συμβουλήν δίδει εἰς τοὺς πρεσβυτέρους τοὺς ἐλθόντας ἐν Μιλήτῳ; Πράξ. 20 : 28—31.

13) Ποῦ θὰ κατέληγεν ἡ ψευδὴς αὕτη διδασκαλία; Β'. Θεσ. 2 : 3, 4.

14) Ὁ Δανιήλ ὅστις προεῖδε τὴν ἀποστασίαν ταύτην, τί εἶδε ὅτι θὰ ἐγίνετο εἰς τὴν ἀλήθειαν; Δαν. 8 : 12.

Σημ. «Ὅταν ἡ ἀλήθεια ἐρρίφθῃ κατὰ γῆς ἢ πλάνη ἐξυψώθῃ διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τῆς. Ἀλλ' «ἡ ἀλήθεια εἶναι θεοπνευστος καὶ τὴν φυλάσσει ὁ Θεός» καὶ θὰ θριαμβεύσῃ κατὰ πάσης ἀντιστάσεως». «Ὁ νόμος Του συνδέεται μὲ τὸν θρόνον Του καὶ οὐδεμία πονηρὰ δύναμις δύναται νὰ τὸν καταστρέψῃ». A. A. σελ. 12.

‘Η Ἀλήθεια θριαμβεύει

15) Ποῖα τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὸν λαμβάνοντα καθὼς καὶ εἰς ἄλλους, ὅταν λαμβάνεται ἡ πλάνη ἀντὶ τῆς ἀληθείας ; Β΄. Τιμ. 2 : 17, 18.

16) Ποῖαν συμβουλήν δίδει ὁ Παῦλος εἰς τὸν Τιμόθεον ; Α΄. Τιμ. 4 : 13—16, Β΄. Τιμ. 4 : 1—4.

ΜΕΛΕΤΗ 10 — Ἰουνίου 3, 1939

Η ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Χωρίον μνήμης : Ἀποκ. 12 : 17.

Παραπομπά : D. A. σελ. 826, 827, G. C. σελ. 61—68, T. τομ. 6, σελ. 349—353.

‘Η Μεγάλη Παραγγελία

1) Πρὶν ἢ ἀφίση τοὺς μαθητάς Του, ποῖαν παραγγελίαν τοὺς ἔδωσεν ὁ Ἰησοῦς ; Ματθ 28 : 19, 20.

Σημ. «Τὸ εὐαγγέλιον πρέπει νὰ παρουσιάζεται ὄχι ὡς μία ἄψυχος θεωρία ἀλλ’ ὡς ζῶσα δύναμις ποὺ ἀλλάσσει τὴν ζωὴν. Ὁ Θεὸς θέλει ὅπως οἱ λαμβάνοντες τὴν χάριν Του ὁμολογήσουν τὴν δύναμίν Του. Ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ πορεία ἦτο ἡ χειροτέρα ἀπέναντί Του γίνονται ἐλευθέρως δεκτοὶ ὅταν μετανοήσουν τοὺς μεταδίδει τὸ θεῖον Πνεῦμά Του, τοὺς δίδει τὰς ὑψηλοτέρας ἐμπιστευτικὰς θέσεις καὶ τοὺς ἀποστέλλει εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ἀπειθῶν διὰ νὰ διακηρύξουν τὰ μεγάλα ἐλέη Του· θέλει ὅπως οἱ δοῦλοι Του πιστοποιήσουν τὸ γεγονός ὅτι διὰ τῆς χάριτός Του οἱ ἄνθρωποι ἠμποροῦν νὰ ἀποκτήσουν χριστιανικὸν χαρακτήρα, καὶ νὰ χαίρουν εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς μεγάλης Του ἀγάπης. Μᾶς θέλει νὰ πιστοποιήσωμεν ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰκανοποιηθῇ ἕως ὅτου ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ ἀναμορφωθῇ καὶ ἀποκατασταθῇ καὶ πάλιν εἰς τὰ ἅγια προνόμιά των ὡς υἱοὶ καὶ θυγατέρες Του». D. A. σελ. 826.

2) Ἐν τῇ ζωῇ Του καὶ ἐν τῇ ἀγγελίᾳ Του, ποῖον ἀντιπροσώπευσεν ὁ Ἰησοῦς ; Ἰωάν 14 : 9, 10.

3) Ὑπακούσαντες εἰς τὴν παρεγγελίαν τοῦ Χριστοῦ, τί θὰ ἦσαν οἱ μαθηταὶ Του ; Ἰωάν. 15 : 27 Πραξ. 1 : 8.

Μῖσος, Διωγμὸς

4) Τί ἔρχεται εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ζῶσιν εὐσεβῶς ;
ωάν. 15 : 19 Β΄. Τιμ. 3 : 12.

5) Τί ἦλθε ἐπὶ τὴν γυναῖκα, — τὴν ἐκκλησίαν ;
Αποκ. 12 : 9, 13.

6) Ὅταν ἐδιώκετο ποίαν προστασίαν εὔρε παρὰ
κυρίου ; Ἀποκ. 12 : 6, 14, 16.

Σημ. «Ὅπισθεν τῶν ὑψηλῶν προπυργίων τῶν ὁρέων,
— τὸ καταφύγιον τῶν διωκομένων καὶ πιεζομένων ὄλων τῶν
ενεῶν, — οἱ Βαλδένσιοι εὔρον καταφύγιον. Ἐδῶ τὸ φῶς τῆς
ληθείας ἐφυλάσσετο καίον μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ Μεσαίωμος.
Ἐδῶ ἐπὶ χίλια ἔτη, μαρτυρεῖ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἡ ὁποία ἐκρά-
ει τὴν ἀρχαίαν πίστιν».

«Ὁ Θεὸς ἐπρόβλεψε διὰ τὸν Λαόν Του ἓνα ἁγιαστήριον
ρομεροῦ μεγαλείου, ἐμπρέπον πρὸς τὰς μεγάλας ἀληθείας
ἀς ὁποίας τοὺς ἐνεπιστεύθη». G. C. σελ. 65, 66.

«Ἐτσι διετηρήθη ἡ ἀρχικὴ ἐκκλησία εἰς τὰς Ἄλπεις
ἐχρι τῆς ἐποχῆς τῆς μεταρρυθμίσεως. Οἱ Vaudois εἶναι ὁ
ρῖκος ὅστις ἐνώνει τὰς ἐκκλησίας τῆς μεταρρυθμίσεως με-
σοὺς πρώτους μαθητὰς τοῦ Σωτῆρος. Εἰς μάτην ὁ Παπισμὸς ..
ροσεπάθησε παντοιοτρόπως νὰ σπάσῃ τὸν κρῖκον αὐτόν·
ἀλλὰ ἀντέχει εἰς ὅλας τὰς προσπάθειάς του. Αὐτοκρατορταὶ
ατέρευσαν — δυναστεῖαι ἔπεσαν — ἀλλὰ ἡ ἄλυσος αὕτη τῆς
ραφικῆς μαρτυρίας δὲν διεσπάσθη διότι ἡ δύναμις τῆς δὲν
εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ». «Ὁ Ἰσραὴλ τῶν Ἄλ-
πων» Τομ. 1 κεφ. 1 σελ. 29.

7) Ποίαν βεβαίωσιν μᾶς ἔδωσεν ὁ Κύριος ὅτι θὰ
προστατεύσῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀληθείας Του ὡς καὶ
τὴν ἐκκλησίαν Του ; Ψαλμ. 12 : 6, 7, Ἠσ. 27 : 2, 3.

Σημ. «Ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀποστα-
σίας, ὑπῆρχον οἱ Βαλδένσιοι, οἵτινες ἠρνοῦντο τὴν κυριαρ-
σίαν τῆς Ρώμης, ἀπέρριπτον τὴν εἰκονολατρείαν ὡς εἰδωλο-
λατρείαν, καὶ ἐφύλαττον τὸ ἀληθές Σάββατον. Ὑπὸ τὰς σκλη-

ρότερας θυέλλας τῆς ἀντιστάσεως διετήρησαν τὴν πίστιν τῶν. Μολονότι πληγωμένοι ἀπὸ τὰς λόγχας τῆς Σαβοΐας καὶ κατακαυμένοι ἀπὸ τὰ Ρωμαϊκὰ δεμάτια, ἐστάθησαν ἀνενδότως ὑπὲρ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς τιμῆς Του». G. C. σελ. 65.

Φῶς ἐκ τοῦ Σκότους

8) Περιγράψατε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φωτός ἀπὸ τοῦ σκότους ὀλίγον πρὸ τοῦ τέλους. Ἄποκ. 14: 6, 7, 18: 1.

Σημ. «Εἶναι τὸ σκότος τῆς παρανοήσεως τοῦ Θεοῦ τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν κόσμον. Οἱ ἄνθρωποι χάνουν τὴν γνῶσιν τοῦ χαρακτήρος Του, ὅστις παρενοήθη καὶ παρεξηγήθη. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην μία ἀγγελία ἀπὸ τὸν Θεὸν θὰ κηρυχθῆ, μία ἀγγελία φωτίζουσα καὶ σώζουσα. Ὁ χαρακτήρ Του θὰ γνωρισθῆ. Μέσα στὸ σκότος τοῦ κόσμου θὰ λάμψη τὸ φῶς τῆς δόξης Του, τὸ φῶς τῆς ἀγαθότητός Του, τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀληθείας Του». C. O. L., σελ. 415.

«Οἱ προσμένοντες τὸν Νυμφίον θὰ εἶπουν εἰς τὸν λαόν, ἴδου ὁ Θεὸς ὑμῶν». Αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ εὐσπλάχνου φωτός, ἡ τελευταία ἀγγελία τοῦ ἐλέους ποὺ θὰ δοθῆ εἰς τὸν κόσμον, εἶναι μία ἀποκάλυψις τοῦ χαρακτήρος τῆς ἀγάπης Του. Ἐὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ θὰ φανερώσουν τὴν δόξαν Του. Μέσα στὴν ἰδικὴν των ζωὴν καὶ στὸν ἰδικόν των χαρακτήρα πρέπει νὰ ἀποκαλύψουν τὴν ἔκαστε ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ γι' αὐτούς». Ὅμ. σελ. 415, 416.

«Ἡ ἀποκάλυψις τῆς δόξης Του ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφήν θὰ φέρῃ τὸν οὐρανὸν τόσο κοντὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὥστε ἡ ὠραιότης ποὺ στολίζει τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ, θὰ φανῆ μέσα σὲ κάθε ψυχὴν εἰς τὴν ὁποῖαν κατοικεῖ ὁ Κύριος. Οἱ ἄνθρωποι θὰ αἰχμαλωτισθοῦν ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ ἐνοικοῦντος Χριστοῦ, αἶνος δὲ καὶ δοξολογία θὰ ἀποδοθῆ εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰς ψυχὰς αἱ ὁποῖαι ἤλθον εἰς τὸν Χριστόν». Ὅμ. σελ. 420.

9) Τί ἀποτέλεσμα ἔχει τὸ φῶς τοῦτο ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ σκότους; Ἄποκ. 12: 12, 17, 14: 12.

Σημ. «Τὸ ἴδιο πνεῦμα τὸ ὁποῖον εἰς τὸ παρελθὸν ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ διώξουν τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν, θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ μέλλον τὴν ἐπιδίωξιν παρομοίας πορείας ἀπέναντι ἐκεῖ

νων οἷτινες διατηροῦν τὴν πιστότητά των εἰς τὸν Θεόν. Ἐπὶ τῶρα μάλιστα γίνονται προετοιμασίαι διὰ τὸν μέγαν αὐτὸν ἀγῶνα». Ρ. & Κ. σελ. 605.

10) Ποῖον μέγα ἔργον μεταρρυθμίσεως θὰ φέρουν οἱ κομισταὶ τοῦ φωτὸς τούτου; Ἡσαΐα 58 : 8, 12, 13.

Σημ. «Ὁ προφήτης ἐδῶ περιγράφει ἕνα λαὸν ὁ ὁποῖος εἰς ἐποχὴν ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ζητεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰς ἀρχὰς αἱ ὁποῖαι εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἐπιδιορθωταὶ τῶν χαλασμάτων τὰ ὁποῖα ἔγειναν εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, — τὸν τοῖχον τὸν ὁποῖον ἔθεσεν πέριξ τῶν ἐκλεκτῶν Του πρὸς προστασίαν των ἢ δὲ ὑπακοὴ πρὸς τὰς ἐντολάς του τῆς δικαιοσύνης ἀληθείας καὶ ἀγνότητος, θὰ εἶναι ἡ αἰώνιος ἀσφάλειά των». Ρ. καὶ Κ. σελ. 677, 678.

«Εἰς λέξεις πολὺ καθαρὰς, ὁ προφήτης παρουσιάζει τὸ ἔργον ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ ὁ μικρὸς οὗτος λαὸς ὁ κτίζων τὸν τοῖχον». Ὁμ. σελ. 678.

«Εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς κάθε θεία ἐντολὴ θὰ ἀποκατασταθῇ. Τὸ χάλασμα τὸ ὁποῖον ἔγεινε εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ὅταν τὸ Σάββατον ἠλλάγη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, θὰ ἐπιδιορθωθῇ. Τὸ κατάλοιπον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἰστάμενον ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὡς μεταρρυθμισταί, πρέπει νὰ δείξουν ὅτι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ θεμέλιον πάσης σταθερᾶς μεταρρυθμίσεως, καὶ ὅτι τὸ Σάββατον τῆς τετάρτης ἐντολῆς θὰ στέκῃ ὡς ἀναμνηστικὸν τῆς δημιουργίας, μία παντοτεινὴ ὑπενθύμις τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Μὲ καθαρὰς γραμμὰς θὰ παρουσιάσουν τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπακοῆς εἰς ὅλας τὰς ἐντολάς τοῦ δεκαλόγου. Συσφιγγόμενοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, θὰ συνεργασθοῦν μετ' Αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκοδόμησιν τῶν παλαιῶν ἐρημώσεων· θὰ εἶναι οἱ ἐπιδιορθωταὶ τῶν χαλασμάτων, οἱ ἀνορθωταὶ τῶν ὁδῶν διὰ τὸν κατοικισμὸν». Αὐτόθι.

«Τὸ Σάββατον εἶναι ἡ χρυσοῦς πόρπη ἡ ὁποία ἐνώνει τὸν Θεὸν μετὰ τὸν λαὸν Του. Ἄλλ' ἡ ἐντολὴ τοῦ Σαββάτου παρεβιάσθη. Ἡ ἁγία ἡμέρα τοῦ Θεοῦ ἐβεβηλώθη. Τὸ Σάββατον ἀφηρέθη ἀπὸ τὴν θέσιν του ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀμαρτίας, καὶ εἰς τὴν θέσιν του ἐξυψώθη μία ἐργάσιμος ἡμέρα. Ἔνα

χάλασμα ἔγεινε εἰς τὸν νόμον καὶ τὸ χάλασμα αὐτὸ θὰ ἐπιδιορθωθῇ. Τὸ πραγματικὸν Σάββατον θὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν θέσιν του ὡς ἡμέρα καταπαύσεως τοῦ Θεοῦ». Τ. τομ. 6 σελ. 351, 352.

11) Ποίαν πείραν θὰ ἀποκτήσουν ὅσοι εἰσέρχονται εἰς τὸ ἀληθές πνεῦμα τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Σαββάτου; Ἑσ. 58 : 14.

Σημ. «Ὅλοι ὅσοι δέχονται τὸ Σάββατον ὡς σημεῖον τῆς δημιουργίας καὶ ἀπολυτρωτικῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, θὰ εἶναι τρυφή. Βλέποντες τὸν Χριστὸν ἐν αὐτῷ ἐντρυφοῦν ἐν Αὐτῷ. Τὸ Σάββατον τοὺς ὑπενθυμίζει τὰ ἔργα τῆς δημιουργίας ὡς ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεώς Του εἰς τὸ λυτρῶναι. Ἐνῶ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἀπωλεσθεῖσαν εἰρήνην τῆς Ἑδέμ, μᾶς ὀμιλεῖ περὶ τῆς εἰρήνης ποῦ μᾶς ἀποδίδεται διὰ τοῦ Σωτῆρος. Καὶ κάθε ἀντικείμενον ἐν τῇ φύσει ἐπαναλαμβάνει τὴν πρόσκλησίν Του. “Ἐλθετε πρὸς Με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς ἀναπαύσει”». D. A. σελ. 289.

Τὸ Τελευταῖον Ἔργον τῆς Μεταρρυθμίσεως

12) Ποία παγκόσμιος ἀγγελία θὰ δοθῇ εἰς τὸν κόσμον; Ἀποκ. 14 : 6, 7.

13) Τί λέγει ὁ Θεὸς δι’ ἐκείνους ποῦ τὴν πιστεύουν καὶ τὴν κηρύττουν; Ἀποκ. 14 : 12.

14) Ποῖον μεγάλον γεγονὸς θὰ ἐπακολουθήσῃ; Ἀποκ. 14 : 14.

ΜΕΛΕΤΗ 11. — Ἰουνίου 10, 1939

Ἡ ΖΩΗ & ΤΟ ΚΑΛΟΝ, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ & ΤΟ ΚΑΚΟΝ

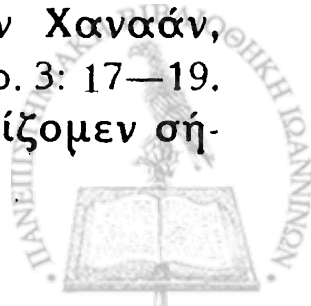
Χωρίον μνήμης : Ἑσ. 26 : 3, 4

Παραπομπαί : P. P σελ. 387—394, G. C. σελ. 539—545.

Προειδοποιήσεις κατὰ τῆς Ἀπιστίας

1) Ὅταν ὁ Ἰσραὴλ ἐπήγαινε πρὸς τὴν Χαναάν, διατὶ ἀπέθανον τόσοι πολλοὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ; Ἑβρ. 3 : 17—19.

2) Ποῖον παρόμοιον κίνδυνον ἀντιμετωπίζομεν σήμερον; Ἑβρ. 4 : 1, 11.

Σημ. «Δέν ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ περιπλανᾶται ὁ Ἰσραὴλ παρὰ πάντα χρόνια εἰς τὴν ἔρημον· ἤθελε νὰ τοὺς φέρῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν γῆν Χαναάν, καὶ νὰ τοὺς κατοικήσῃ ἐκεῖ, ἕνα ἅγιον εὐτυχῆ λαόν. Ἀλλὰ διὰ ἀπιστίαν δέν ἠδυνήθησαν νὰ εἰσέλθωσι. Ἐνεκεν τῆς ἀποστασίας τῶν ἐχάθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἄλλοι ἐμεγάλωσαν διὰ νὰ ἐμβοῦν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Οὕτω δέν ἦτο θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ βραδύνῃ τόσον πολὺ ἡ ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μένουν τόσα πολλὰ χρόνια ὁ λαός Του μέσα στὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς θλίψεως. Ἀλλὰ ἡ ἀπιστία τοὺς ἐχώρισεν ἀπὸ τὸν Θεόν. Καθὼς ἠρνήθησαν νὰ κάμουν τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον τοὺς διώρισε, ἄλλοι ἐσηκώθησαν διὰ νὰ κηρύξουν τὴν ἀγγελίαν. Ἀπὸ συμπάθειαν πρὸς τὸν κόσμον ὁ Ἰησοῦς βραδύνει τὴν ἔλευσίν Του, ὅπως οἱ ἁμαρτωλοὶ λάβουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκούσουν τὴν προειδοποίησιν, καὶ εὔρουν ἐν Αὐτῷ καταφύγιον πρὶν ἢ ἐκχυθῆ ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ» G. C. σελ. 458.

3) **Τὶ προτρεπόμεθα νὰ κάμωμεν; Ἐναντίον τίνος προειδοποιούμεθα;** Ἐβρ. 3 : 12, 13.

Σημ. «Ὅπως τὸ σκληρὸ μοναπάτι, τὸ πατημένο ἀπὸ τὰ πόδια ἀνθρώπων καὶ ζώων, εἶναι ἡ καρδιὰ ποὺ γίνεται ποὺ παραδίδεται στὰ κοσμικά, στὰς διασκεδάσεις καὶ στὴν ἁμαρτίαν. Ἀπορροφημένη ἀπὸ ἀτομικοὺς σκοποὺς καὶ ἀπὸ ἁμαρτωλὰς κλίσεις ἡ ψυχὴ σκληρύνεται διὰ τῆς ἀπάτης τῆς ἁμαρτίας. Αἱ πνευματικαὶ ἰκανότητες παραλύουν. Οἱ ἄνθρωποι ἀκούουν τὸν λόγον, ἀλλὰ δέν τὸν ἐννοοῦν. Δέν καταλαμβάνουν ὅτι τοὺς ἀφορᾷ. Δέν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀνάγκην ἢ τὸν κίνδυνόν των. Δέν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀντιπαρέρχονται τὴν ἀγγελίαν τῆς χάριτός Του ὡς κάτι τὸ ὁποῖον δέν τοὺς ἐνδιαφέρει» C. D. L. σελ. 44.

«Ἄς μὴ νομίση κανεὶς ὅτι ἡ ἁμαρτία ὑποθαλπομένη πρὸς καιρὸν ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ ἀποβληθῆ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Δέν εἶναι ἔτσι. Κάθε ἁμαρτία ποῦ ἀγαποῦμε ἐξασθενίζει τὸν χαρακτῆρα μας καὶ ἐνδυναμώνει τὴν ἔξιν, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ κατάπτωσις τοῦ σώματος, τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἠθῶν. Πιθανὸν νὰ μετανοήσητε ἀπὸ τὸ ἄδικον ποῦ ἐπράξατε καὶ νὰ ἀκολουθήσητε τὴν εὐθείαν, ἀλλὰ τὸ καλοῦπι τοῦ νοός σας καὶ ἡ ἐξοικειώσις σας μὲ τὸ πονηρὸν θὰ σᾶς δυσκο-

λεύσουν νὰ διακρίνητε μεταξύ δικαίου καὶ ἀδίκου. Διὰ μέσου τῶν ἐσφαλμένων ἑξεῶν σας ὁ σατανᾶς θὰ σᾶς ἐπιτίθεται συνεχῶς». Ὅμ. σελ. 281.

4) Ποὺ ὀδηγεῖ μία σκληρά, ἄπιστος καρδιά ; Ἐβρ. 3 : 12.

5) Διατὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέρριψαν τῶν Σωτῆρα των ; Ρωμ. 11 : 19, 20 πρῶτον μέρος.

Νίκη διὰ Πίστεως

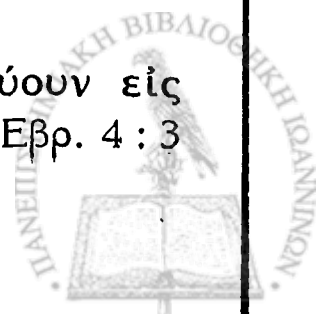
6) Ἐνεκεν τῆς ἀπορρίψεως τῶν Ἰουδαίων ποία θὰ εἶναι ἡ στάσις μας ; Ποία ἡ μόνη μας ἐλπίς ; Ρωμ. 11 : 20 τελ. μέρος, 21. Ἐβρ. 3 : 14.

7) Ἐν ᾧρᾳ μεγάλου κινδύνου ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν Του. τί παρεκίνησεν ὁ Ἰωσαφάτ τὸν Ἰούδα νὰ κάμη ; ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα ; Β'. χρον. 20 : 22—24

Σημ. «Ἐνίοτε ἡ χριστιανικὴ ζωὴ περιστοιχίζεται ἀπὸ κινδύνους καὶ τὸ καθῆκον φαίνεται δύσκολον νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἡ φαντασία παριστάνει ἐπικειμένην καταστροφὴν ἔμπροσθεν. καὶ δουλείαν ἢ θάνατον ὀπισθεν. Ἐν τούτοις ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ λέγει καθαρὰ ἠπάγαινε ἐμπρός'. Ὁφείλομεν νὰ ὑπακούωμεν τὴν ἐντολὴν αὐτὴν, ἔστω καὶ ἂν τὰ μάτια μας ἀδυνατοῦν νὰ διαπεράσουν τὸ σκοτάδι καὶ αἰσθανόμεθα τὰ ψυχρὰ κύματα εἰς τὰ πόδια μας. Τὰ ἐμπόδια τὰ ὅποια ἐμποδίζουν τὴν πρόοδον μας οὐδέποτε θὰ ἐξαφανισθοῦν ὅταν ἀμφιταλαντεύωμεθα καὶ ἀμφιβάλωμεν. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀναβάλουν νὰ ὑπακούσουν ἕως ὅτου κάθε ἵχνος ἀβεβαιότητος ἐξηφανισθῇ, καὶ δὲν ἀπομείνη κίνδυνος ἀποτυχίας ἢ ἥττης, δὲν θὰ ὑπακούσουν ποτέ. Ἡ ἀπιστία μᾶς ψιθυρίζει, ἄς περιμένωμεν ἕως ὅτου τὰ ἐμπόδια μεταποπισθοῦν, καὶ ἴδωμεν καθαρὰ τὸν δρόμον μας' ἢ πίστις ὅμως θαρραλέως μᾶς παρακινεῖ νὰ προχωρήσωμε πάντα ἐλπίζουσα, πάντα πιστεύουσα». Ρ. Ρ. σελ. 290.

Πίστευσε, Ὑπάκουσε, Ἠσύχασε.

8) Τί συμβαίνει εἰς ἐκείνους οἵτινες πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ φυλάττουν τὰς ἐντολάς Του ; Ἐβρ. 4 : 3 Ἠσαΐα 48 : 18.

Σημ. «Ὅστις βαδίζει τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἀδίζει μὲ τὸν Χριστόν, καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ Του ἡ καρδιὰ ἡσυχάζει». D. A. σελ 331.

9) Τὶ δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ διατί; Ἐβρ. 10: 35.

10) Πού πρέπει νὰ ἀτενίζωμεν πάντοτε; Τὶ θὰ ἀποτήσωμε; Ἦσ. 26: 3, 4.

11) Πῶς θὰ ζήσουν οἱ δίκαιοι οἱ προσδοκῶντες τὸν Κύριον; Ἐβρ. 10: 37, 38 πρῶτον μέρος.

12) Ἐὰν τις συρθῆ ὀπίσω, τὶ θὰ τοῦ συμβῆ; Ἐβρ. 10: 38, 39.

Οἱ Δύο Δρόμοι

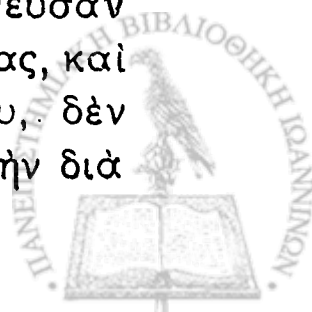
13) Ποῖοι δύο δρόμοι εἶναι ἐνώπιόν μας; Ἱερ. 21: 3, Δευτερ. 30: 15, Ρωμ 6: 23.

Σημ. «Ὁ Θεὸς ἔθεσε ἐνώπιον μας τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον. Ὅτι προτιμήσῃ. Πολλοὶ ἐπιθυμοῦν τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ βαδίζουσιν τὸν φαρδὺν δρόμον. Προτιμοῦν νὰ εἶναι κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Θεοῦ, μολονότι εἶναι ἄπειρος εἰς ἔλεος καὶ οἰκτιρμούς δώσας τὸν Υἱὸν Του διὰ νὰ ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτῶν». E. W. σελ. 221.

14) Πῶς φαίνεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ὁδὸς τοῦ θανάτου; Παροιμ 14: 12.

Σημ «Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι προτιμήσουν ἄλλην ὁδὸν καὶ ἄχι τὴν ὁδὸν τῆς ἀπολύτου ὑπακοῆς, θὰ εὔρουν ὅτι τὰ τέλη αὐτῆς φέρουσιν εἰς θάνατον». P. P. σελ. 361.

«Ἐξ ἀρχῆς ὁ Σατανᾶς παρουσίασε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ τί θὰ ἐκέρδιζον διὰ τῆς παρακοῆς. Ἔτσι ἐγέλασε καὶ τοὺς ἀγγέλους. Ἔτσι ἐπέπραξε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ ἀμαρτήσουν. Καὶ ἔτσι μέχρι σήμερον ἀπομακρύνει πλήθη ἀπὸ τὴν ὑπακοὴν πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ δρόμος τῆς παρακοῆς κάμνει νὰ φανῆ ἐπιθυμητός. Ἀλλὰ τὰ τέλη αὐτῆς φέρουσιν εἰς θάνατον. Εὐτυχῶς ἐκεῖνοι ποῦ ἀφοῦ ἐκινδύνευσαν ῥύτῳ ἔμαθον πόσον πικροὶ εἶναι οἱ καρποὶ τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὴν ἀποστρέφονται ἐγκαίρως. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἔλεει Του, δὲν ἄφησε τὸν Δαβὶδ νὰ δελεασθῆ εἰς πλήρη καταστροφὴν διὰ τῆς ἀπάτης τῆς ἀμαρτίας». Ὁμ. σελ. 720.

Ἡ Ὁδὸς τῆς Ζωῆς

15) Τὶ πρέπει νὰ προσευχώμεθα διαρκῶς; Ψαλ. 139 : 23, 24.

16) Ποῖος εἶναι ὁ ἄσφαλής ὁδηγός μας; Πραξ. 20 : 32, Β'. Τιμ. 3 : 16, 17.

Σημ. «Ὁ Χριστὸς θέλει νὰ πιστεύουμε καὶ νὰ ἐφαρμόζουμε τὸν λόγον Του. Ὅσοι λαμβάνουν καὶ συγχωνεύουν τὸν λόγον αὐτόν, κάμνοντές τον μέρος πάσης πράξεως παντὸς συμβόλου χαρακτήρος, θὰ γίνουν ἰσχυροὶ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Θεοῦ· θὰ ἴδουν ὅτι ἡ πίστις των ἔχει θεϊαν τὴν προέλευσιν. Δὲν θὰ περιπλανῶνται εἰς ξένα μονοπάτια. Ὁ νοῦς των δὲν θὰ στρέφεται εἰς μίαν θρησκείαν αἰσθηματικότητος καὶ ἐξάψεως. Ἐνώπιον ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, θὰ σταθοῦν ὡς ἔχοντες ἰσχυρόν, συνεπῆ χαρακτήρα». Τ. τομ. 8 σελ. 300

ΜΕΛΕΤΗ 12 — Ἰουνίου 17, 1939

Ἡ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΥΓΙΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Χωρίον Μνήμης : Δευτ. 4 : 2.

Παραπομπά : Α. Α. σελ. 473-477, 578-581.

Ἐνας Ξεχωριστὸς Λαὸς

1) Ποῖον πρᾶγμα ἐξεχώριζε τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς γῆς; Ἐξοδ. 19 : 5 Δευτ. 4 : 5—8.

2) Τί θὰ χαρακτηρίζει τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ; Τιτ. 2 : 11—14,

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ

3) Πῶς ἐκτελεῖται ἡ θαυμασία αὕτη μεταβολή; Ρωμ. 1 : 16.

4) Τίνι τρόπῳ καὶ μόνον ἦλθε τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὸν ἄνθρωπον; Γαλ. 1 : 11, 12.

Μὴ Προσθέσης, οὔτε Ἀφαιρέσεως

5) Πόσον πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἢ νὰ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ ὅσα ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψεν; Ἐκκλησ. 3 : 14.

6) Τὶ θὰ προκύψῃ εἰάν θελήσῃ τις νὰ ἀλλάξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ; Ἀποκαλ. 22 : 18, 19.

Σημ. «Αὐταὶ εἶναι αἱ προειδοποιήσεις ποὺ μᾶς δίδει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ φυλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ νὰ ἀλλάξουν πωσδήποτε ὅ,τι ἀπεκάλυψεν ἢ διέταξεν. Αἱ σοβαραὶ αὐταὶ καταγγελίαι ἀφοροῦν ὅλους ἐκείνους οἵτινες διὰ τῆς ἐπιρροῆς των κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀψηφοῦν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Ἐπρεπε νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ τρέμουν ἐκεῖνοι ποὺ ἀπισκέπτως διακηρύττουν ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν τὸ νὰ ὑπακούῃ τις ἢ νὰ μὴ ὑπακούῃ εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι ἐξυβώνουν τὰς ἰδικὰς των ιδέας ὑπεράνω τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ὅσοι ἀλλάσσουν τὴν καθαρὰν σημασίαν τῆς Γραφῆς διὰ νὰ τὴν κάμουν νὰ συμφωνῇ μὲ τὰς ιδέας των, ἢ μὲ τὸν κόσμον, ἀναλαμβάνουν μεγάλην εὐθύνην. Ὁ γραπτὸς λόγος, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, θὰ μετρήσῃ τὸν χαρακτήρα κάθε ἀνθρώπου καὶ θὰ καταδικάσῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ ἀλάθητος αὐτὸς λεγὸς θὰ εὕρῃ ἐλλειπεῖς». G. C σελ. 268

Ἄλλο Εὐαγγέλιον

7) Ἐὰν τις δεχθῇ ἄλλο εὐαγγέλιον τὶ κάμνει εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ; Γαλ. 1 : 6, 7.

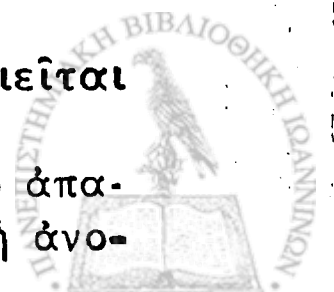
8) Ὅσονδήποτε ὑψηλὰ καὶ ἂν στέκῃ τις, ποῖον κηρυχθέντος θὰ ἔχῃ ὅταν κηρύττει ἄλλο εὐαγγέλιον; Γαλ. 1 : 8, 9

9) Τὶ θὰ ἀπογίνῃ ὅταν ἀρνούμεθα νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ; Β'. Θεσ. 1 : 6—9.

Ὁ Μέγιστος Κίνδυνος

10) Κατὰ τίνος μεγάλου κινδύνου προειδοποιεῖται ἡ ἐκκλησία; Πραξ. 20 : 29, 30.

Σημ. «Ὁ Χριστὸς προεῖπε ὅτι θὰ παρουσιάζοντο ἀπαεῶνες, διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ὁποίων ἠθέλει πληθυνθῆ ἡ ἀνο-

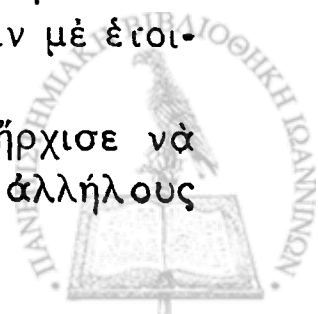
μία' και ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν θέλει ψυχρανθῆ'. Εἶχε εἶπη εἰς τοὺς μαθητὰς ὅτι ἡ ἐκκλησία θὰ ἐκινδύνευε περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ τὸ κακὸν παρὰ ἀπὸ τὸν διωγμὸν τῶν ἐχθρῶν της. Πολλάκις ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνεβούλευσε τοὺς πιστοὺς νὰ προσέχουν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ψευδοδιδασκάλους. Εἰς αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχουν περισσότερο παντὸς ἄλλου· διότι δεχόμενοι ψευδοδιδασκάλους, ἀνοίγουν τὴν πόρταν εἰς πλάνας διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐχθρὸς θὰ θαμβώσῃ τὰς πνευματικὰς ἀντιλήψεις των καὶ θὰ διασειῇ τὴν τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶναι νέοι εἰς τὴν πίστιν τοῦ εὐαγγελίου». Α. Α. σελ. 473, 474.

11) Πῶς ἡμποροῦν αἱ μεγάλοι αὐτοὶ πλάναι νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ; Κολοσ. 2 : 8 Ἐφεσ. 4 : 14.

Σημ. «Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πιστῶν, ὁ Ἰωάννης εἰργάζετο μὲ περισσοτέραν πίστιν καὶ προθυμίαν διὰ τοὺς ἀδελφούς του. Οἱ καιροὶ ἦσαν δύσκολοι διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Σατανικαὶ πλάναι ὑπῆρχον πανταχοῦ. Διὰ τῆς διαστροφῆς καὶ τοῦ ψεύδους οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Σατανᾶ ἐζήτησαν νὰ προκαλέσουν ἀντίστασιν κατὰ τῶν διδασκῶν τοῦ Χριστοῦ. Συνεπεία δὲ τούτου διαστάσεις καὶ αἱρέσεις ἠπέιλουν τὴν ἐκκλησίαν. Τινὲς ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἔλεγον ὅτι ἡ ἀγάπη Του μᾶς ἀπήλλαξε ἀπὸ τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ.

... Ἄλλοι ὑπεστήριζον ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο ἓνας καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἠρνοῦντο τὴν θεότητά Του. Τινὲς διατεινόμενοι ὅτι εἶναι πιστοὶ πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἦσαν ἀπατεῶνες, καὶ εἰς τὴν πράξιν ἠρνοῦντο τὸν Χριστὸν καὶ τὸ εὐαγγέλιόν Του. Ζῶντες οἱ ἴδιοι ἐν παραβάσει, εἰσήγαγον αἱρέσεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τοιοῦτοτρόπως πολλοὶ ὠδηγοῦντο εἰς ἓνα κικεῶνα σκεπτικισμοῦ καὶ ἀπάτης. Ο Ἰωάννης ἦτο καταλυπημένος βλέπων τὰς δηλητηριώδεις αὐτὰς πλάνας νὰ εἰσχωροῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἶδε τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἦτο ἐκτεθειμένη ἡ ἐκκλησία, καὶ ἀντιμετώπισε τὴν κατάστασιν μὲ ἐπιμότητα καὶ μὲ θάρρος». Α. Α. σελ. 553, 554.

«Μετὰ τινὰ καιρὸν ὅμως ὁ ζῆλος τῶν πιστῶν ἤρχισε νὰ ἐξασθενῆ, καὶ ἡ ἀγάπη των πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους

ήλαττώθη· ψυχρότης εἰσεχώρησε εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τινὲς ἐλησμόνησαν μὲ ποῖον θαυμάσιον τρόπον· ἔλαβον τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ παλαιοὶ στυλοβάται ἔπесαν εἰς τὸ καθῆκον των. Τινὲς ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἐργάτας, οἱ ὅποιοι πιθανὸν νὰ συνεμερίσθησαν τὰ βάρη τῶν πρωτοπόρων τούτων, καὶ οὕτω προετοιμάσθησαν διὰ τὴν συνετὴν ἀρχηγίαν, εἶχαν βαρεθῆ ἀπὸ τὰς ἰδίας ἐπαναλαμβανομένας ἀληθείας. Ἐπιθυμοῦντες κάτι τὸ νέον καὶ τὸ καταπληκτικόν, ἔδοκίμασαν νὰ εἰσάξουν νέας φάσεις διδαχῆς, πού νὰ εἶναι περισσότερο ἀρεστὴ εἰς πολλοὺς ὄχι ὅμως ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ εὐαγγελίου. Ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν των καὶ τὴν πνευματικὴν τύφλωσίν των παρέλειψαν νὰ διακρίνουν ὅτι αἱ σοφιστεῖαι αὗται θὰ ἔκαμναν πολλοὺς νὰ ἀμφιβάλλουν τὰς πείρας τοῦ παρελθόντος, καὶ οὕτω θὰ ἔφερνον τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ἀπιστίαν». Ὁμοίως σελ. 580.

Ἄγρυπνεῖτε καὶ Προσεύχεσθε

12) Εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν τοῦ κινδύνου τί εἶδους ὑπηρέτας θὰ θέσῃ ὁ Κύριος ἐπὶ τὸν οἶκον Του; Ματθ. 24 : 45, 46 Ἠσ. 62 : 67.

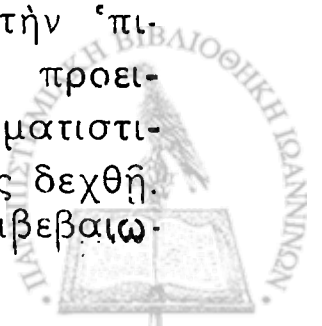
Σημ. «Ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη ὅτι ὅπου οἱ ποιμένες δὲν εἶναι πιστοὶ θὰ ἀναλάβῃ τὸ ποίμνιον ὁ Ἰδιος. Ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἔκαμε το ποίμνιον νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὄργανα ἀνθρώπινα». Τ. του. 5, σελ. 80.

13) Ἐνῶ προσμένομεν τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἰησοῦ. πού ἔγκειται ἡ μόνη ἀσφάλεια παντὸς πιστοῦ; Ματθ. 26 : 41 Λουκ. 21 : 36.

14) Ποία κατάστασις ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ; Α΄ Κορ. 1 : 10 Ἐφεσ. 4 : 3—6.

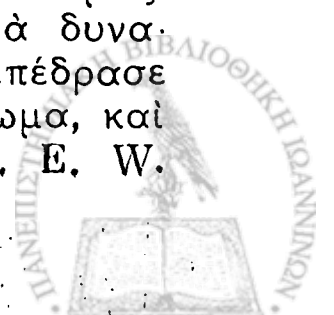
15) Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ καθῆκον παντὸς μέλους καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐν γένει; Τίτος 1 : 9 Ἐβρ. 10 : 23, 35—37.

Σημ. «Ὁ ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ θὰ συναντήσῃ τὴν ἑπιθανολογίαν ἔναντιον τῆς ὁποίας ὁ ἀπόστολος προειδοποιεῖ τοὺς Κολοσσαεῖς πιστοὺς. Θὰ συναντήσῃ πνευματιστικὰς ἐρμηνείας τῶν Γραφῶν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὰς δεχθῆ. Ἡ φωνὴ του πρέπει νὰ ἀκουσθῆ καθαρὰ καὶ ἐπιβεβαιω-

τική τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν τῆς Γραφῆς. Ἐχων τὰ μάτια του ἔστραμμένα πρὸς τὸν Χριστόν, θὰ προχωρήσῃ σταθερῶς εἰς τὸν χαραχθέντα δρόμον ἀπορρίπτων πᾶσαν ἰδέαν μὴ συμφωνοῦσαν μὲ τὴν διδασκαλίαν Του. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ εἶναι τὸ θέμα τῆς παρατηρήσεως καὶ σκέψεως του. Πρέπει νὰ θεωρῆ τὴν Γραφὴν ὡς φωνὴν τοῦ Θεοῦ ὁμιλοῦσαν ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ εὔρη τὴν θεῖαν σοφίαν». Α. Α. σελ. 474, 475.

«Εἶδον ἓνα ὄμιλον ὅστις ἦτο καλὰ φυλαγμένος καὶ στερεός. μὴ προσέχων εἰς ἐκείνους οἵτινες ἤθελον νὰ χαλάσουν τὴν ὑφισταμένην πίστιν τοῦ σώματος. Ὁ Θεὸς τοὺς ἐκύτταζε μὲ εὐμένειαν. Εἶδα τρία σκαλοπάτια, — τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην ἀγγελίαν τοῦ ἀγγέλου. Ὁ συνοδός μου ἄγγελος εἶπε, 'οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις μετακινήσῃ ἓνα τεμάχιον ἢ ταράξῃ μίαν καρφίτσαν τῶν ἀγγελιῶν τούτων. Ἡ ἀληθὴς ἀντίληψις τῶν ἀγγελιῶν αὐτῶν ἔχει ζωτικὴν σπουδαιότητα. Τὸ μέλλον τῶν ψυχῶν κρέμεται ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὰς λαμβάνουν'. Πάλιν κατήλθον διὰ μέσου τῶν ἀγγελιῶν αὐτῶν, καὶ εἶδον πόσον ἀκριβὰ ἠγόρασεν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ τὴν πείραν των. Ἀπεκτήθη μὲ πολλὰ βάσανα καὶ πολλοὺς ἀγῶνας. Ὁ Θεὸς τοὺς ἔφερε βῆμα πρὸς βῆμα, μέχρις ὅτου τοὺς ἔθεσε ἐπάνω σὲ ἓνα στερεόν, ἀκίνητον κρηπίδωμα. Εἶδα ἄτομα νὰ πλησιάζουν τὸ κρηπίδωμα καὶ νὰ ἐξετάζουν τὴν βάσιν του. Τινὲς εὐχαρίστως ἀνέβησαν ἐπ' αὐτοῦ. Ἄλλοι ἤρχισαν νὰ εὐρίσκουν ἐλαττωματικὴν τὴν βάσιν. Ἦθελον νὰ γίνουν διορθώσεις καὶ τότε τὸ κρηπίδωμα θὰ ἦτο τελειότερον καὶ ὁ λαὸς εὐτυχέστερος. Ἄλλοι κατέβηκαν ἀπὸ κρηπίδωμα διὰ νὰ τὸ ἐξετάσουν καὶ εἶπαν ὅτι ἦτο λάθος. Ἄλλ' εἶδον ὅτι ὄλοι σχεδὸν ἐστέκοντο στάθεροὶ ἐπάνω στὸ κρηπίδωμα καὶ παρεκάλουν ἐκείνους ποὺ κατέβηκαν νὰ παύσουν νὰ παραπονοῦνται διότι ὁ Θεὸς ἦτο ὁ Ἀρχιτέκνων, καὶ ἐπολεμοῦσαν ἐναντίον Του. Διηγοῦντο τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔφερε εἰς τὸ στερεόν κρηπίδωμα, καὶ ὄλοι μαζί ἐσήκωσαν τὰ μάτια των πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ μὲ μιὰ δυνατὴν φωνὴν ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Τὸ τοιοῦτον ἐπέδρασε σὲ μερικοὺς ἐξ ἐκείνων ποὺ εἶχον ἀφήσῃ τὸ κρηπίδωμα, καὶ μὲ ταπεινοφροσύνην ἀνέβηκαν καὶ πάλιν ἐπ' αὐτό». Ε. W. σελ. 258, 259.

ΜΕΛΕΤΗ 13 — Ἰουνίου 24, 1939

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

Χωρίον μνήμης : Ἄποκ. 14 : 6, 7.

Παραπομπά : G. C. σελ. 27 38, Τ. τομ. 8 σελ. 41 47.

Προειδοποιήσεις ἐνώπιον τῶν Ἐπαπειλουμένων Κρίσεων

1) Πρὶν καταστρέψῃ τὸν κόσμον διὰ τοῦ κατακλυ-
σμοῦ καὶ τὰ Σόδομα, τὶ ἔκαμεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ προειδο-
ποιήσῃ τὸν κόσμον ; Ἑβρ. 11 : 7, Γεν. 18 : 20—23.

2) Ποίαν προειδοποίησιν ἔδωκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν
Ἱερουσαλήμ πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς ; Λουκ. 19 : 41-44.

3) Πρὶν ἢ κλείσῃ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἀρχιε-
ρωσύνης Του ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ πρὶν ἔλθῃ ἐν δόξῃ καὶ
δυνάμει, ποία ἀγγελία θὰ ὑπάγῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ;
Ἄποκ. 14 : 6—12.

4) Τὶ θὰ ἀναγγέλλῃ ἡ ἀγγελία αὕτη ; Ψαλμ. 50 : 1-3.

Ἡ Κρίσις καὶ ὁ Νόμος

5) Διατί πρέπει νὰ φοβηθοῦν ὅλοι τὸν Θεὸν καὶ νὰ
δώσουν δόξαν εἰς Αὐτόν ; Ἄποκ. 14 : 6, 7 πρῶτον μέρος
Ψαλμ. 50 : 4.

6) Ποῖος θὰ εἶναι ὁ κανὼν τῆς κρίσεως ὁ ὁποῖος
θὰ ἀποφασίσῃ διὰ τὴν τύχην κάθε ἀνθρώπου ; Ἰακώβ 2 :
10 12, Ἐκκλησ 12 : 13, 14.

7) Ἐπομένως ποῖον μέγα ἔργον μεταρρυθμίσεως
θὰ διαλαμβάνῃ ἡ ἀγγελία ; Κατὰ τίνος ψευδοῦς λατρείας
θὰ μᾶς λέγει νὰ ἀπέχωμεν ; Ἰσαΐα 58 : 12, 13, Ἄποκάλ.
14 : 9, 10.

Ἡ Γῆ Φωτισμένη μὲ Δόξαν

8) Ποῖον διπλοῦν ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ τὸ κήρυγμα
τῆς ἀγγελίας ταύτης ; Ἄποκ. 18 : 1, 4, 12 : 12.

9) Ὄταν ὁ Χριστὸς ἐξέλεξε τοὺς δώδεκα ἀποστό-
λους τὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κάμουν ; Μαρκ. 3 : 14, 15,

10) Ἄφοῦ ὁ Χρ.στὸς εἶναι ὁ μέγας Ἱατρὸς σώματος καὶ ψυχῆς, τί θὰ διαλαμβάνη τὸ τελευταῖον ἔργον τῆς μεταρρυθμίσεως ; Ἡσαΐα 58 : 8, 9, Α΄ Κορ. 10 : 31.

Σημ. «Πᾶσα ἀληθῆς μεταρρύθμισις ἔχει τὴν θέσιν τῆς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀγγελίας τοῦ τρίτου ἀγγέλου». Τ. τομ. 6 σελ. 110.

«Εἶδον ὅτι ὁ οὐράνιος Πατήρ μας μᾶς παρεχώρησε τὰς μεγάλας εὐλογίας τοῦ φωτὸς ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς μεταρρυθμίσεως διὰ νὰ ἡμπεροῦμε νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ποὺ περιμένει ὀπὸ ἡμᾶς καὶ νὰ Τὸν δοξάζωμεν εἰς τὰ σώματά μας καὶ εἰς τὰ πνεύματά μας, τὰ ὅποια εἶναι ἰδικά Του, ἐν τέλει δὲ νὰ σταθῶμεν ἅμωμοι πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ». Τ. τομ. 1, σελ. 488.

11) Ποία εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ φωτὸς ἡ ὁποία θὰ φωτίσῃ τὴν γῆν ; Ἰωάν. 8 : 12, 1 : 4.

12) Ποίους χρησιμοποιεῖ ὁ Κύριος ὡς φωτοφόρους Του ; Ματθ. 5 : 14-16, Ἡσ. 60 : 1-3, Ψαλμ. 50 : 2.

Σημ. «Ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως ἐπλησίασεν. . Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐμφυτεύει τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν καρδίαν πολλῶν ἀνθρώπων ἐκζητούντων τὴν ἀλήθειαν, ζωογονεῖ τὰς συμπαθείας τῶν ἀντιθετῶς πρὸς τὴν φύσιν τῶν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν πρῶην ἀνατροφὴν τῶν. Ἐὖς τὸ Φῶς τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον ἴσχυει μέσα στὴν ψυχὴν τῶν καὶ ἐὰν ἀκολουθήσουν τὸ Φῶς αὐτὸ θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Ρ. Κ. σελ. 376, 377.

Αἰώνιοι Ἀλήθειαι

13) Τί ἀποτελεῖ τὸ φῶς ἐκεῖνο ; Ποία εἶναι ἡ εὐθύνη μας ὡς φωτοφόροι ; Β΄ Κορ. 4 : 4 τελ. μέρος Ἀποκ. 22 : 17.

Σημ. «Ὁ φωτισμὸς τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ».

«Ὁ Θεὸς ὁδηγεῖ ἕνα λαὸν ἀπὸ τὸν κόσμον ἐπάνω στὸ ὑψηλὸ κρηπίδωμα τῆς αἰωνίου ἀληθείας, τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ». Τ. Μ. σελ. 39.

«Ὁ τρίτος ἀγγελὸς πετώμενος εἰς τὸ μεσουράνημα, καὶ κηρύττων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ,

παριστάνει τὸ ἔργον μας Ἡ ἀγγελία δὲν χάνει τὴν δύναμιν της μὲ τὸ νὰ πετᾷ ὁ ἄγγελος διότι ὁ Ἰωάννης τὴν βλέπει νὰ αὐξάνη ἐν δυνάμει ἕως ὅτου ὀλόκληρος ἡ γῆ φωτίζεται ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἡ πορτία τῶν ἐννόμων τέκνων τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε ἐμπρός. Ἡ ἀγγελία τῆς ἀληθείας τὴν ὁποίαν φέρομεν πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς πᾶν ἔθνος, γλῶσσαν καὶ λαόν. Ὅσονούπω θὰ προχωρήσῃ μὲ δυνατὴν φωνήν, καὶ ἡ γῆ θὲ φωτισθῆ ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ. Εἴμεθα ἔτοιμοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἔκχυσιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ». Τ. τόμ. 5 σελ. 383.

«Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία ἀγγελία. Δὲν θὰ ἀκολουθήσουν ἄλλαι· οὐδεμία ἄλλη πρόσκλησις ἐλέους θὰ δοθῆ, ἀφροῦ κάμει τὸ ἔργον τῆς ἡ ἀγγελία αὕτη. Ὅποια παρακαταθήκη! Ποίαν εὐθύνην ἔχουν ὅλοι διὰ νὰ φέρουν τὰ λόγια τῆς εὐγενεῦς προσκλήσεως;» Ὁμ. σελ. 206, 207.

14) Μέχρι ποίου βαθμοῦ βεβαιότητος ἠμποροῦμε νὰ γνωρίζωμε τὸν καιρὸν καὶ τὴν ἀγγελίαν; Λουκ. 21 : 29-33, Ἰωάν. 8 : 32.

Σημ. «Τὸ φῶς ποὺ ἐλάβαμε ἀπὸ τὴν ἀγγελίαν τοῦ τρίτου ἀγγέλου εἶναι τὸ ἀληθὲς φῶς. Τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι ἐκηρύχθη ὅτι εἶναι

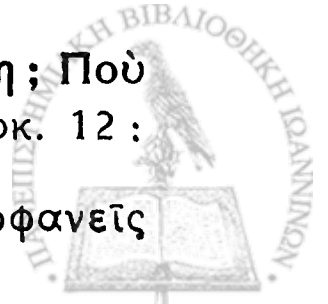
«Οὐδὲν χαρακτηριστικὸν τῆς ἀληθείας τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς Ἀδβεντιστὰς τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας ὅ,τι εἶναι, πρέπει νὰ ἐξασθενίση. Ἐχομεν τὰ παλαιὰ ὀροθέσια τῆς ἀληθείας, τὴν πεῖραν καὶ τὸ καθῆκον, καὶ πρέπει νὰ σταθῶμεν ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν μας ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου». Τ. τομ. 6, σελ. 17

«Ἡ πίστις, καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου ἠμποροῦν νὰ ἀλλάζουν, ἡ ἀλήθεια ὅμως τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε. Ἡ ἀγγελία τοῦ τρίτου ἀγγέλου ἤχει· εἶναι ἀλάθητος. . .

«Εἶναι τόσον βέβαιον ὅτι ἔχομεν τὴν ἀλήθειαν, ὅσον ὅτι ὁ Θεὸς ζῆ καὶ ὁ Σατανᾶς, μὲ ὄλην τὴν τέχνην του καὶ τὴν καταχθόνιον δύναμιν του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς ψευδῆς». Τ. τομ. 4, σελ. 595.

15) Πόσον ἀγρία θὰ εἶναι ἡ τελευταία μάχη; Ποῦ θὰ εὔρη τὴν ἀσφάλειάν του ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ; Ἀποκ. 12 : 12, 17, Ἦσ 26 : 20, 21, Ψαλμ. 91 : 1-4.

Σημ. «Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν ὅπου πρωτοφανεῖς

θλίψεις θὰ ἐπικρατήσουν Ὁ Θεὸς ὁμῶς ἔθεσε τὰ ὄρια τὰ ὅποια ὁ Σατανᾶς δέν δύναται νὰ περάσῃ. Ἡ ἀγιωτάτη πίστις μας εἶναι ὁ φραγμὸς οὗτος καὶ ἐὰν οἰκοδομούμεθα ἐν τῇ πίστει θὰ εἴμεθα ἀσφαλεῖς φύλασσόμενοι ἀπὸ τὸν Πάντοδυναμον». Τ. τομ. 5, σελ. 57, 58.

16) Περιγράψατε τὸν τελικὸν θρίαμβον. Ἀποκ. 15: 1-3, Α΄ Κορ. 15, 57, 58.

Σημ. «Ἡ σκοτεινότερα ὥρα τῆς πάλης τῆς ἐκκλησίας μετὰ τὰς πονηρὰς δυνάμεις, εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀμέσως προηγείται τῆς ἡμέρας τῆς τελικῆς ἀπελευθερώσεώς της».

«Ἐνδεδυμένη τὴν πανοπλίαν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐκκλησία θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τελικὴν πάλην της. Ὡραία ὡς ἡ σελήνη, λάμπουσα ὡς ἥλιος, τρομερὰ ὡς στράτευμα μεσημαίας, θὰ ὑπάγῃ εἰς ὄλον τὸν κόσμον νικῶσα, καὶ διὰ νὰ νικήσῃ». Ρ. Κ. σελ. 725.

«Ἐν ὄραματι εἶδον δύο στρατιάς νὰ παλαίουν ἀγρίως. Ἡ μία ὠδηγεῖτο ἀπὸ σημαίας φερούσας τὸ κοσμικὸν ἔμβλημα ἡ ἄλλη ὠδηγεῖτο ἀπὸ τὴν αἰμοσταγῆ σημαίαν τοῦ Ἄρχοντος Ἐμμανουήλ.

«Ἡ μάχη ἐθέριζε. Ἡ νίκη ἐκλινε πότε εἰς τὸ ἓνα μέρος καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο. Τώρα οἱ στρατιῶται τοῦ σταυροῦ ὑποχωροῦν, ὡς ὅταν σηματοφόρος λειποψυχῇ. Ἡσ. 10 : 18. Ἄλλῃ φαινομενικῇ ὑποχώρησις των ἐγένετο διὰ νὰ ἀποκτήσουν στερεώτερον ἔδαφος. Κραυγαὶ χαρᾶς ἠκούσθησαν. Δοξολογία ἀνεπέμφθη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἀγγελικαὶ φωναὶ ἔλαβον μέρος εἰς αὐτήν, ὅταν οἱ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ ἔστησαν τὴν σημαίαν Του ἐπὶ τῶν τείχων τοῦ φρουρίου τὸ ὅποιον ἕως τότε κατείχετο ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἄρχων τῆς σωτηρίας μας διήυθνε τὴν μάχην, καὶ ἔστειλεν ἐνίσχυσιν εἰς τοὺς στρατιώτας Του. Ἡ δύναμις Του παρουσίαζε ἰσχυρὰν ἐμφάνισιν, καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνε νὰ ἀπωθήσουν τὸν πόλεμον ἕως τῶν πυλῶν. Τοὺς ἐδίδασκε τρομερὰ πράγματα ἐν δικαιοσύνῃ καθὼς τοὺς ὠδήγει βῆμα πρὸς βῆμα, νικῶν καὶ διὰ νὰ νικήσῃ.

«Τέλος ἡ νίκη ἐκερδήθη. Ἡ στρατιὰ ἡ ὅποια ἠκολούθει τὴν σημαίαν μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν, Αἱ Ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ Πίστις τοῦ Ἰησοῦ», ἐθρίαμβευσεν ἐνδόξως. Οἱ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ εὕρισκοντο πλησίον παρὰ τὰς πύλας τῆς πόλεως, καὶ μετὰ χαρὰν ἡ πόλις ἐδέχθη τὸν βασιλέα της. Ἡ βασιλεῖα τῆς εἰρήνης, τῆς χάριτος καὶ τῆς αἰωνίου δικαιοσύνης ἐγκαθιδρύθη».

Τ. τομ. 8 σελ. 41, 42

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

